

Europeiska unionens officiella tidning

L 159

Svensk utgåva

Lagstiftning

femtiosjunde årgången

28 maj 2014

Innehållsförteckning

I Lagstiftningsakter

DIREKTIV

- ★ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/60/EU av den 15 maj 2014 om återlämnande av kulturföremål som olagligen förts bort från en medlemsstats territorium och om ändring av förordning (EU) nr 1024/2012 (omarbetning) 1
- ★ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/67/EU av den 15 maj 2014 om tillämpning av direktiv 96/71/EG om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster och om ändring av förordning (EU) nr 1024/2012 om administrativt samarbete genom informationssystemet för den inre marknaden (IMI-förordningen) ⁽¹⁾ 11

BESLUT

- ★ Europaparlamentets och rådets beslut nr 573/2014/EU av den 15 maj 2014 om ett utökat samarbete mellan de offentliga arbetsförmedlingarna ⁽¹⁾ 32

II Icke-lagstiftningsakter

INTERNATIONELLA AVTAL

- ★ Information om ikraftträdande av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Republiken Turkiet om Republiken Turkiets medverkan i den verksamhet som bedrivs av Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk 40

⁽¹⁾ Text av betydelse för EES

SV

De rättsakter vilkas titlar är tryckta med fin stil är sådana rättsakter som har avseende på den löpande handläggningen av jordbrukspolitiska frågor. De har normalt begränsad giltighetstid.

Beträffande alla övriga rättsakter gäller att titlarna är tryckta med fet stil och föregås av en asterisk.

FÖRORDNINGAR

- ★ **Kommissionens delegerade förordning (EU) nr 574/2014 av den 21 februari 2014 om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 305/2011 vad gäller bilaga III om den förlaga som ska användas för upprättandet av en prestandadeklaration för byggprodukter** 41
- ★ **Kommissionens förordning (EU) nr 575/2014 av den 27 maj 2014 om ändring av förordning (EU) nr 383/2012 om fastställande av tekniska krav för körkort som är försedda med ett lagringsmedium (mikroprocessor) ⁽¹⁾** 47
- Kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 576/2014 av den 27 maj 2014 om fastställande av schablonimportvärden för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker 50

BESLUT

2014/302/EU:

- ★ **Kommissionens genomförandebeslut av den 27 maj 2014 om ändring av beslut 2011/166/EU om inrättande av Share-Eric-konsortiet** 52

2014/303/EU:

- ★ **Europeiska centralbankens beslut av den 20 februari 2014 om förbudet mot monetär finansiering och hur nationella centralbanker förräntar inlåning från staten (ECB/2014/8)** 54

RIKTLINJER

2014/304/EU:

- ★ **Europeiska centralbankens riktlinje av den 20 februari 2014 om de nationella centralbankernas inhemska förvaltningsåtgärder av tillgångar och skulder (ECB/2014/9)** 56

⁽¹⁾ Text av betydelse för EES

I

(Lagstiftningsakter)

DIREKTIV

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2014/60/EU

av den 15 maj 2014

om återlämnande av kulturföremål som olagligen förts bort från en medlemsstats territorium och om ändring av förordning (EU) nr 1024/2012 (omarbetning)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽¹⁾, och

av följande skäl:

- (1) Rådets direktiv 93/7/EEG ⁽²⁾ har ändrats väsentligt genom Europaparlamentets och rådets direktiv 96/100/EG ⁽³⁾ och 2001/38/EG ⁽⁴⁾. Med anledning av nya ändringar bör direktivet av tydlighetsskäl omarbetas.
- (2) Den inre marknaden omfattar ett område utan inre gränser, där fri rörlighet för varor, personer, tjänster och kapital säkerställs i enlighet med fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget). I enlighet med artikel 36 i EUF-fördraget utgör de relevanta bestämmelserna om fri rörlighet för varor inget hinder för förbud eller restriktioner av import, export eller transitering av varor som motiveras av intresset att skydda nationella skatter av konstnärligt, historiskt eller arkeologiskt värde.
- (3) Enligt de villkor och med de begränsningar som anges i artikel 36 i EUF-fördraget behåller medlemsstaterna rätten att definiera sina nationella skatter och att vidta nödvändiga åtgärder för att skydda dem. Unionen spelar dock en viktig roll när det gäller att uppmuntra samarbete mellan medlemsstaterna i syfte att skydda kulturarv av europeisk betydelse, vilket omfattar sådana nationella skatter.
- (4) Genom direktiv 93/7/EEG infördes ett system som gör det möjligt för medlemsstaterna att säkerställa återförandet till sitt territorium av kulturföremål som klassas som nationella skatter enligt artikel 36 i EUF-fördraget och som tillhör någon av de gemensamma kategorier av kulturföremål som anges i bilagan till det direktivet och som har förts bort från deras territorium i strid med nationella åtgärder eller rådets förordning (EG) nr 116/2009 ⁽⁵⁾. Det direktivet omfattade även kulturföremål som klassas som nationella skatter och utgör en integrerad del av offentliga samlingar eller inventarier i kyrkliga institutioner som inte omfattades av dessa gemensamma kategorier.

⁽¹⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 16 april 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 8 maj 2014.

⁽²⁾ Rådets direktiv 93/7/EEG av den 15 mars 1993 om återlämnande av kulturföremål som olagligen förts bort från en medlemsstats territorium (EGT L 74, 27.3.1993, s. 74).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 96/100/EG av den 17 februari 1997 om ändring av bilagan till direktiv 93/7/EEG om återlämnande av kulturföremål som olagligen förts bort från en medlemsstats territorium (EGT L 60, 1.3.1997, s. 59).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/38/EG av den 5 juni 2001 om ändring av rådets direktiv 93/7/EEG om återlämnande av kulturföremål som olagligen förts bort från en medlemsstats territorium (EGT L 187, 10.7.2001, s. 43).

⁽⁵⁾ Rådets förordning (EG) nr 116/2009 av den 18 december 2008 om export av kulturföremål (EUT L 39, 10.2.2009, s. 1).

- (5) Genom direktiv 93/7/EEG har det upprättats ett administrativt samarbete mellan medlemsstaterna vad avser nationella skatter i nära anknytning till deras samarbete med Interpol och andra behöriga organ med avseende på stulna konstföremål, särskilt registrering av försvunna, stulna eller olagligen bortförda kulturföremål som utgör del av medlemsstaternas nationella skatter och offentliga samlingar.
- (6) Förfarandet som infördes genom direktiv 93/7/EEG var ett första steg i att upprätta samarbete mellan medlemsstaterna på detta område inom ramen för den inre marknaden i syfte att uppnå förbättrat ömsesidigt erkännande av relevanta nationella lagar.
- (7) Förordning (EG) nr 116/2009 införde tillsammans med direktiv 93/7/EEG ett unionssystem för skydd av medlemsstaternas kulturföremål.
- (8) Målet för direktiv 93/7/EEG var att säkerställa det fysiska återlämnandet av kulturföremål till den medlemsstat från vars territorium dessa föremål olagligen förts bort, oavsett den äganderätt som gäller för sådana föremål. Tillämpningen av det direktivet har dock påvisat systemets begränsningar för att få tillbaka sådana kulturföremål. Rapporterna om tillämpningen av det direktivet har visat att det sällan tillämpas framför allt på grund av dess begränsade tillämpningsområde, som var ett resultat av de villkor som fastställs i bilagan till direktivet, den korta tidsfristen för att väcka talan om återlämnande och de kostnader som är förknippade med talan om återlämnande.
- (9) Detta direktivs tillämpningsområde bör utvidgas till att omfatta alla kulturföremål som en medlemsstat enligt nationell lagstiftning eller nationella administrativa förfaranden klassar eller definierar som en nationell skatt av konstnärligt, historiskt eller arkeologiskt värde, i enlighet med artikel 36 i EUF-fördraget. Detta direktiv bör således omfatta föremål av historiskt, paleontologiskt, etnografiskt eller numismatiskt intresse eller vetenskapligt värde, oavsett om de ingår i offentliga eller andra samlingar eller inte, eller utgör enstaka föremål, och oavsett om de kommer från regelrätta eller otillåtna utgrävningar, förutsatt att de är klassade eller definierade som nationella skatter. Kulturföremål som är klassade eller definierade som nationella skatter behöver dessutom inte längre tillhöra några kategorier eller uppfylla några krav i fråga om ålder och/eller ekonomiskt värde för att kunna återlämnas enligt detta direktiv.
- (10) Mångfalden i de nationella systemen för att skydda nationella skatter erkänns i artikel 36 i EUF-fördraget. För att öka medlemsstaternas förtroende för varandra samt deras samarbetsvilja och ömsesidiga förståelse bör omfattningen av begreppet *nationell skatt* fastställas inom ramen för artikel 36 i EUF-fördraget. Medlemsstaterna bör även underlätta återlämnande av kulturföremål till de medlemsstater från vars territorium dessa föremål olagligen har förts bort oavsett tidpunkten för den medlemsstatens anslutning och bör säkerställa att återlämnande av sådana föremål inte leder till orimliga kostnader. Det bör vara möjligt för medlemsstaterna att återlämna andra kulturföremål än dem som klassas eller definieras som nationella skatter, med iakttagande av relevanta bestämmelser i EUF-fördraget, och kulturföremål som förts bort olagligen före den 1 januari 1993.
- (11) Det administrativa samarbetet mellan medlemsstaterna bör utökas så att man kan få till stånd en effektivare och enhetligare tillämpning av detta direktiv. Därför bör de centrala myndigheterna åläggas att effektivt samarbeta med varandra och utbyta information rörande kulturföremål som olagligen förts bort, genom att använda informationssystemet för den inre marknaden (IMI) i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1024/2012 ⁽¹⁾. I syfte att förbättra genomförandet av detta direktiv bör det skapas en modul i IMI-systemet som är särskilt anpassad för kulturföremål. Det är också önskvärt att medlemsstaternas övriga behöriga myndigheter i den mån det är lämpligt använder detta system.
- (12) För att säkerställa skyddet av personuppgifter bör det administrativa samarbetet och informationsutbytet mellan de behöriga myndigheterna ske enligt bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG ⁽²⁾ och, i den mån IMI används, i förordning (EU) nr 1024/2012. Definitionerna i direktiv 95/46/EG och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 ⁽³⁾ bör även gälla vid tillämpning av det här direktivet.
- (13) Tidsfristen för att kontrollera om det kulturföremål som påträffats i en annan medlemsstat utgör ett kulturföremål enligt direktiv 93/7/EEG har konstaterats i praktiken vara för kort. Den bör därför förlängas till sex månader. En längre tidsfrist bör göra det lättare för medlemsstaterna att vidta nödvändiga åtgärder för att bevara kulturföremålet och, i förekommande fall, förhindra handlingar som syftar till att undvika ett återlämnandeförfarande.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1024/2012 av den 25 oktober 2012 om administrativt samarbete genom informationssystemet för den inre marknaden och om upphävande av kommissionens beslut 2008/49/EG (EUT L 316, 14.11.2012, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, 23.11.1995, s. 31).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

- (14) Tidsfristen för att väcka talan om återlämnande bör också förlängas till tre år efter det att den medlemsstat från vars territorium kulturföremålet olagligen fördes bort fått vetskap om var kulturföremålet finns och om innehavarens eller mellanhandens identitet. Förlängningen av denna tidsfrist bör underlätta återlämnandet och motverka olagligt bortförande av nationella skatter. Av tydlighetsskäl bör det anges att tidsfristen för väckande av talan inleds det datum som den centrala myndigheten i den medlemsstat från vars territorium kulturföremålet olagligen fördes bort fått vetskap om detta.
- (15) Enligt direktiv 93/7/EEG får en talan om återlämnande inte väckas mer än 30 år efter det att föremålet olagligen fördes bort från medlemsstatens territorium. Emellertid gäller för föremål som utgör en del av offentliga samlingar och föremål som tillhör inventarier i kyrkliga institutioner i de medlemsstater där de åtnjuter särskilt skydd enligt nationell lagstiftning en längre tidsfrist för talan om återlämnande under vissa omständigheter. Eftersom medlemsstater kan ge särskilt skydd enligt nationell rätt för andra religiösa institutioner än kyrkliga sådana bör detta direktiv också omfatta dessa andra religiösa institutioner.
- (16) I sina slutsatser om förebyggande och bekämpning av olaglig handel med kulturföremål som antogs den 13 och 14 december 2011 konstaterade rådet att det finns ett behov av att vidta åtgärder för att mer effektivt förebygga och bekämpa brott avseende kulturföremål. Det rekommenderade kommissionen att stödja medlemsstaterna i arbetet med att effektivt skydda kulturföremål i syfte att förebygga och bekämpa olaglig handel med dem och, i tillämpliga fall, främja kompletterande åtgärder. Därutöver rekommenderade rådet medlemsstaterna att överväga att ratificera Unescokonventionen om åtgärder för att förbjuda och förhindra olovlig införsel, utförsel och överlåtelse av äganderätten till kulturegendom, undertecknad i Paris den 17 november 1970, och Unidroitkonventionen om stulna eller olagligt utförda kulturföremål, undertecknad i Rom den 24 juni 1995.
- (17) Man bör försäkra sig om att alla aktörer på marknaden visar vederbörlig omsorg och uppmärksamhet när de handlar med kulturföremål. Följderna av att anskaffa ett kulturföremål av olaglig härkomst blir verkligt avskräckande endast om utbetalning av ersättning kombineras med ett krav på att innehavaren ska kunna bevisa att han har visat vederbörlig omsorg och uppmärksamhet. För att unionens mål avseende förebyggande och bekämpning av olaglig handel med kulturföremål ska kunna uppnås bör det därför föreskrivas i detta direktiv att innehavaren ska kunna bevisa att han har visat vederbörlig omsorg och uppmärksamhet i samband med anskaffandet för att få ersättning.
- (18) Det skulle även vara önskvärt att varje person, särskilt de som är verksamma på marknaden, har obehindrad tillgång till offentlig information om kulturföremål som av medlemsstaterna klassas eller definieras som nationella skatter. Medlemsstaterna bör försöka underlätta tillgången till denna offentliga information.
- (19) För att främja en enhetlig tolkning av begreppet vederbörlig omsorg och uppmärksamhet bör det i detta direktiv anges icke uttömmande kriterier som ska beaktas för att avgöra om innehavaren visat vederbörlig omsorg och uppmärksamhet vid anskaffandet av kulturföremålet.
- (20) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen att göra det möjligt att återlämna kulturföremål som klassas eller definieras som nationella skatter och som olagligen har förts bort från en medlemsstats territorium, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, utan snarare, på grund av åtgärdens omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (21) Eftersom arbetsuppgifterna för den kommitté som inrättades genom förordning (EG) nr 116/2009 blir inaktuella i och med att bilagan till direktiv 93/7/EEG utgår, bör hänvisningarna till den kommittén därför strykas. För att bibehålla plattformen för utbyte av erfarenheter och god praxis mellan medlemsstaterna avseende genomförandet av detta direktiv bör kommissionen emellertid inrätta en expertgrupp bestående av experter från medlemsstaternas centrala myndigheter som är ansvariga för genomförandet av det här direktivet och som bland annat bör delta i processen med att anpassa en modul i IMI-systemet för kulturföremål.
- (22) Eftersom bilagan till förordning (EU) nr 1024/2012 innehåller en förteckning över bestämmelser om administrativt samarbete i unionsakter som genomförs genom IMI bör den ändras så att den också omfattar detta direktiv.
- (23) Skyldigheten att införliva detta direktiv med nationell lagstiftning bör endast gälla de bestämmelser som utgör en innehållsmässig ändring i förhållande till de tidigare direktiven. Skyldigheten att införliva de oförändrade bestämmelserna följer av de tidigare direktiven.
- (24) Detta direktiv bör inte påverka medlemsstaternas skyldigheter när det gäller de tidsfrister för införlivande med nationell lagstiftning av de direktiv som anges i del B i bilaga I.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Detta direktiv tillämpas på återlämnande av kulturföremål som av en medlemsstat klassas eller definieras som tillhörande de nationella skatter som avses i artikel 2.1 och som olagligen förts bort från den medlemsstatens territorium.

Artikel 2

I detta direktiv gäller följande definitioner:

1. *kulturföremål*: ett föremål som, före eller efter dess olagliga bortförande från en medlemsstats territorium, av den medlemsstaten klassas eller definieras som tillhörande nationella skatter av konstnärligt, historiskt eller arkeologiskt värde enligt nationell lagstiftning eller administrativa förfaranden, i enlighet med artikel 36 i EUF-fördraget.
2. *olagligen förts bort från en medlemsstats territorium*:
 - a) förts bort från en medlemsstats territorium i strid med dess regler om skydd för nationella skatter eller i strid med förordning (EG) nr 116/2009, eller
 - b) inte återlämnats efter en tidsbegränsad laglig utförsel eller varje brott mot något annat villkor som gäller för en sådan utförsel.
3. *återkrävande medlemsstat*: den medlemsstat från vars territorium kulturföremålet olagligen har förts bort.
4. *krävd medlemsstat*: den medlemsstat på vars territorium ett kulturföremål som olagligen förts bort från en annan medlemsstats territorium befinner sig.
5. *återlämnande*: det fysiska återlämnandet av kulturföremålet till den återkrävande medlemsstatens territorium.
6. *innehavare*: den person som fysiskt innehar kulturföremålet för sin egen räkning.
7. *mellanhand*: den person som fysiskt innehar kulturföremålet för en tredje parts räkning.
8. *offentliga samlingar*: samlingar, som definieras som offentliga enligt en medlemsstats lagstiftning, vilka ägs av den medlemsstaten, av en lokal eller regional myndighet i medlemsstaten eller av en institution som är belägen på den medlemsstatens territorium, och denna institution är antingen medlemsstatens eller den lokala eller regionala myndighetens egendom eller på betydande sätt finansieras av dessa.

Artikel 3

Kulturföremål som olagligen förts bort från en medlemsstats territorium ska återlämnas i enlighet med det förfarande och under de omständigheter som föreskrivs i detta direktiv.

Artikel 4

Varje medlemsstat ska utse en eller flera centrala myndigheter som ska utföra de uppgifter som föreskrivs i detta direktiv.

Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om alla de centrala myndigheter som de utser enligt denna artikel.

Kommissionen ska offentliggöra en förteckning över de centrala myndigheterna och varje ändring som berör dem i C-serien av *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 5

Medlemsstaternas centrala myndigheter ska samarbeta och främja samråd mellan medlemsstaternas behöriga nationella myndigheter. De sistnämnda myndigheterna ska särskilt utföra följande uppgifter:

1. Efter ansökan från den återkrävande medlemsstaten efterforska ett närmare angivet kulturföremål som olagligen har förts bort från dess territorium och identifiera innehavaren och/eller mellanhanden. Ansökan måste innehålla all information som behövs för att underlätta efterforskningen, särskilt beträffande den plats på vilken föremålet faktiskt finns eller förmodas finnas.
2. Underrätta de berörda medlemsstaterna då ett kulturföremål påträffats på det egna territoriet och då det rimligen kan antas att det olagligen har förts bort från en annan medlemsstats territorium.

3. Göra det möjligt för de behöriga myndigheterna i den återkrävande medlemsstaten att kontrollera om föremålet i fråga är ett kulturföremål, förutsatt att kontrollen görs inom sex månader från den underrättelse som föreskrivs i led 2. Om den inte görs inom den föreskrivna tiden ska leden 4 och 5 inte tillämpas.
4. Vidta alla nödvändiga åtgärder i samarbete med den berörda medlemsstaten för det fysiska bevarandet av kulturföremålet.
5. Genom nödvändiga interimistiska åtgärder förhindra varje handling som syftar till att undvika ett återlämnandeförfarande.
6. Agera som förmedlare mellan innehavaren och/eller mellanhanden och den återkrävande medlemsstaten med avseende på återlämnandet. För detta ändamål kan de behöriga myndigheterna i den krävda medlemsstaten, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 6, först underlätta genomförandet av ett skiljeförfarande i enlighet med den nationella lagstiftningen i den krävda medlemsstaten och förutsatt att den återkrävande medlemsstaten och innehavaren eller mellanhanden samtycker.

I syfte att samarbeta och samråda med varandra ska medlemsstaternas centrala myndigheter använda en modul i det informationssystem för den inre marknaden (IMI), som inrättades genom förordning (EU) nr 1024/2012, som särskilt anpassats för kulturföremål. De får även använda IMI för att sprida relevant ärenderelaterad information avseende kulturföremål som stulits eller olagligen förts bort från deras territorium. Medlemsstaterna ska besluta om övriga behöriga myndigheters användning av IMI vid tillämpning av detta direktiv.

Artikel 6

Den återkrävande medlemsstaten får hos den behöriga domstolen i den krävda medlemsstaten väcka talan mot innehavaren eller, om sådan saknas, mot mellanhanden i avsikt att säkerställa återlämnandet av ett kulturföremål som olagligen har förts bort från dess territorium.

Talan kan upptas till prövning endast om till ansökan fogats

- a) en handling som beskriver det begärda föremålet och som anger att det är ett kulturföremål,
- b) en förklaring från de behöriga myndigheterna i den återkrävande medlemsstaten att kulturföremålet olagligen förts bort från dess territorium.

Artikel 7

Den behöriga centrala myndigheten i den återkrävande medlemsstaten ska genast underrätta den behöriga centrala myndigheten i den krävda medlemsstaten om att talan väckts om återlämnande av föremålet i fråga.

Den behöriga centrala myndigheten i den krävda medlemsstaten ska genast underrätta de centrala myndigheterna i de andra medlemsstaterna.

Utbytet av information ska ske genom IMI i enlighet med tillämpliga rättsliga bestämmelser om skydd av personuppgifter och privatliv, utan att det påverkar möjligheten för de behöriga centrala myndigheterna att utnyttja andra kommunikationssätt förutom IMI.

Artikel 8

1. Medlemsstaterna ska i sin lagstiftning föreskriva att sådan talan om återlämnande som avses i detta direktiv inte får väckas mer än tre år efter det att den behöriga centrala myndigheten i den återkrävande medlemsstaten fått vetskap om var kulturföremålet finns och om innehavarens eller mellanhandens identitet.

En sådan talan får i alla händelser inte väckas mer än 30 år efter det att föremålet olagligen fördes bort från den återkrävande medlemsstatens territorium.

Emellertid gäller för föremål som utgör en del av sådana offentliga samlingar som definieras i artikel 2.8 och för föremål som tillhör inventarier i kyrkliga eller andra religiösa institutioner i de medlemsstater där de åtnjuter särskilt skydd enligt nationell rätt en tidsgräns för talan om återlämnande om 75 år, utom i medlemsstater där talerätten inte är föremål för någon tidsgräns eller i sådana fall där bilaterala överenskommelser mellan medlemsstater föreskriver en tid som överstiger 75 år.

2. Talan om återlämnande får inte väckas om bortförandet av kulturföremålet från den återkrävande medlemsstatens territorium inte längre är olagligt vid den tidpunkt då talan väcks.

Artikel 9

Om inte något annat föreskrivs i artiklarna 8 och 14 ska den behöriga domstolen besluta om återlämnande av kulturföremålet i fråga, om domstolen finner att detta är ett kulturföremål enligt artikel 2.1 och att det olagligen har förts bort från det nationella territoriet.

Artikel 10

Då återlämnande av föremålet beslutas ska den behöriga domstolen i den krävda medlemsstaten tillerkänna innehavaren en ersättning som är skälig med hänsyn till omständigheterna i fallet, förutsatt att innehavaren bevisligen har visat vederbörlig omsorg och uppmärksamhet vid anskaffandet av föremålet.

Vid bedömningen av om innehavaren har visat vederbörlig omsorg och uppmärksamhet ska det tas hänsyn till alla omständigheter i samband med anskaffandet, däribland dokumentation om föremålets proveniens, de tillstånd för utförsel som krävs enligt den återkrävande medlemsstatens lagstiftning, parternas karaktär, det pris som betalats, om innehavaren kontrollerat tillgängliga register över stulna kulturföremål och all relevant information som innehavaren rimligen kunnat erhålla, eller vidtagit andra sådana åtgärder som en omdömesgill person skulle ha vidtagit under samma omständigheter.

Då det gäller gåva eller arv ska innehavaren inte vara i en förmånligare ställning än den som han förvärvade föremålet från.

Den återkrävande medlemsstaten ska betala ersättningen vid återlämnandet av föremålet.

Artikel 11

Kostnader som uppstått vid verkställigheten av ett beslut om återlämnande av ett kulturföremål ska bäras av den återkrävande medlemsstaten. Samma sak gäller för kostnaderna för de åtgärder som anges i artikel 5.4.

Artikel 12

Betalning av skälig ersättning och de kostnader som avses i artiklarna 10 och 11 ska inte påverka den återkrävande medlemsstatens rätt att kräva betalning av de personer som är ansvariga för det olagliga bortförandet av kulturföremålet från dess territorium.

Artikel 13

Äganderätten till kulturföremålet efter återlämnande ska avgöras av den återkrävande medlemsstatens rätt.

Artikel 14

Detta direktiv ska bara gälla kulturföremål som olagligen förts bort från en medlemsstats territorium den 1 januari 1993 eller senare.

Artikel 15

1. Varje medlemsstat får tillämpa de förfaranden som föreskrivs i detta direktiv för att återlämna andra kulturföremål än dem som definieras i artikel 2.1.
2. Varje medlemsstat får tillämpa det förfarande som föreskrivs i detta direktiv på begäran om återlämnande av kulturföremål som olagligen förts bort från andra medlemsstaters territorium före den 1 januari 1993.

Artikel 16

Detta direktiv ska inte påverka tillämpningen av de civil- och straffrättsliga åtgärder som kan vidtas enligt medlemsstaternas nationella rätt av den återkrävande medlemsstaten och/eller ägaren av ett kulturföremål som har stulits.

Artikel 17

1. Medlemsstaterna ska senast den 18 december 2015 och därefter vart femte år till kommissionen överlämna en rapport om tillämpningen av detta direktiv.
2. Vart femte år ska kommissionen överlämna en rapport till Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om detta direktivs tillämpning och effektivitet. Rapporten ska vid behov åtföljas av lämpliga förslag.

Artikel 18

Följande punkt ska läggas till i bilagan till förordning (EU) nr 1024/2012:

- ”8. Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/60/EU av den 15 maj 2014 om återlämnande av kulturföremål som olagligen förts bort från en medlemsstats territorium och om ändring av förordning (EU) nr 1024/2012 (*): Artiklarna 5 och 7.

(*) EUT L 159, 28.5.2014, s. 1.”

Artikel 19

1. Medlemsstaterna ska senast den 18 december 2015 sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artiklarna 2.1, 5 första stycket led 3, 5 andra stycket, 7 tredje stycket, 8.1, 10 första och andra styckena och 17.1 i detta direktiv.

De ska till kommissionen genast överlämna texten till dessa bestämmelser.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. De ska även innehålla en uppgift om att hänvisningar i befintliga lagar och andra författningar till det direktiv som upphävs genom det här direktivet ska anses som hänvisningar till det här direktivet. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras och om hur uppgiften ska formuleras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 20

Direktiv 93/7/EEG, ändrat genom de direktiv som förtecknas i del A i bilaga I, ska upphöra att gälla med verkan från och med den 19 december 2015, utan att det påverkar medlemsstaternas skyldigheter när det gäller de tidsfrister för införlivande med nationell lagstiftning av de direktiv som anges i del B i bilaga I.

Hänvisningar till det upphävda direktivet ska anses som hänvisningar till det här direktivet och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga II.

Artikel 21

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 2.2–2.8, artiklarna 3 och 4, artikel 5 första stycket leden 1, 2 och 4–6, artikel 6 och artikel 7 första och andra styckena, artikel 8.2, artikel 9, artikel 10 tredje och fjärde styckena, samt artiklarna 11–16 ska tillämpas från och med den 19 december 2015.

Artikel 22

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 15 maj 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

D. KOURKOULAS

Ordförande

BILAGA I

DEL A

**Upphävt direktiv och en förteckning över dess efterföljande ändringar
(som det hänvisas till i artikel 20)**

Rådets direktiv 93/7/EEG	(EGT L 74, 27.3.1993, s. 74)
Europaparlamentets och rådets direktiv 96/100/EG	(EGT L 60, 1.3.1997, s. 59)
Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/38/EG	(EGT L 187, 10.7.2001, s. 43)

DEL B

**Tidsfrister för införlivande med nationell lagstiftning
(som det hänvisas till i artikel 20)**

Direktiv	Tidsfrist för införlivande
93/7/EEG	15.12.1993 (15.3.1994 för Belgien, Tyskland och Nederländerna)
96/100/EG	1.9.1997
2001/38/EG	31.12.2001

BILAGA II

Jämförelsetabell

Direktiv 93/7/EEG	Detta direktiv
—	Artikel 1
Artikel 1.1 första strecksatsen	Artikel 2.1
Artikel 1.1 andra strecksatsen inledningen	—
Artikel 1.1 andra strecksatsen första understrecksatsen första meningen	—
Artikel 1.1 andra strecksatsen första understrecksatsen andra meningen	Artikel 2.8
Artikel 1.1 andra strecksatsen andra understrecksatsen	—
Artikel 1.2 första strecksatsen	Artikel 2.2 a
Artikel 1.2 andra strecksatsen	Artikel 2.2 b
Artikel 1.3–1.7	Artikel 2.3–2.7
Artikel 2	Artikel 3
Artikel 3	Artikel 4
Artikel 4 inledningen	Artikel 5 första styckets inledning
Artikel 4.1 och 4.2	Artikel 5 första stycket leden 1 och 2
Artikel 4. 3	Artikel 5 första stycket led 3
Artikel 4.4–4.6	Artikel 5 första stycket leden 4–6
—	Artikel 5 andra stycket
Artikel 5 första stycket	Artikel 6 första stycket
Artikel 5 andra stycket första strecksatsen	Artikel 6 andra stycket led a
Artikel 5 andra stycket andra strecksatsen	Artikel 6 andra stycket led b
Artikel 6 första stycket	Artikel 7 första stycket
Artikel 6 andra stycket	Artikel 7 andra stycket
—	Artikel 7 tredje stycket
Artikel 7.1 och 7.2	Artikel 8.1 och 8.2
Artikel 8	Artikel 9
Artikel 9 första stycket	Artikel 10 första stycket
Artikel 9 andra stycket	—
—	Artikel 10 andra stycket
Artikel 9 tredje och fjärde styckena	Artikel 10 tredje och fjärde styckena
Artiklarna 10–15	Artiklarna 11–16
Artikel 16.1 och 16.2	Artikel 17.1 och 17.2
Artikel 16.3	—
Artikel 16.4	—
Artikel 17	—
—	Artikel 18
Artikel 18	Artikel 19
—	Artikel 20
—	Artikel 21

Direktiv 93/7/EEG	Detta direktiv
Artikel 19	Artikel 22
Bilaga	—
—	Bilaga I
—	Bilaga II

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2014/67/EU**av den 15 maj 2014****om tillämpning av direktiv 96/71/EG om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster och om ändring av förordning (EU) nr 1024/2012 om administrativt samarbete genom informationssystemet för den inre marknaden (IMI-förordningen)****(Text av betydelse för EES)**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artiklarna 53.1 och 62,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽²⁾,i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) Fri rörlighet för arbetstagare, etableringsfrihet och frihet att tillhandahålla tjänster hör i enlighet med fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) till de grundläggande principerna för den inre marknaden i unionen. Unionen ser till att dessa principer omsätts i praktiken i syfte att garantera lika konkurrensvillkor för företag och respekt för arbetstagares rättigheter.
- (2) Friheten att tillhandahålla tjänster innebär att företag har rätt att tillhandahålla tjänster i en annan medlemsstat, till vilken de tillfälligt får utstationera sina anställda för att där tillhandahålla de tjänsterna. Utstationering av arbetstagare måste skiljas från fri rörlighet för arbetstagare, som innebär att alla medborgare har rätt att fritt flytta till en annan medlemsstat för att arbeta och bo där, och att de inte får diskrimineras i fråga om sysselsättning, lön eller andra arbets- och anställningsvillkor jämfört med medborgare i den berörda medlemsstaten.
- (3) När det gäller arbetstagare som utstationeras tillfälligt för att arbeta i en annan medlemsstat än den där de vanligtvis utför sitt arbete i syfte att tillhandahålla en tjänst, fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv 96/71/EG ⁽⁴⁾ en uppsättning tydligt definierade arbets- och anställningsvillkor som tjänsteleverantören i den medlemsstat till vilken utstationeringen sker måste följa för att säkerställa de berörda utstationerade arbetstagarnas minimiskydd.
- (4) Alla åtgärder som införs genom detta direktiv bör vara motiverade och proportionella för att inte ge upphov till administrativa bördor eller kringskära företagens, framför allt de små och medelstora företagens, potential att skapa nya arbetstillfällen, samtidigt som utstationerade arbetstagare skyddas.
- (5) För att säkerställa efterlevnaden av direktiv 96/71/EG utan att belasta tjänsteleverantörerna med onödigt administrativ börda är det mycket viktigt att de faktiska omständigheterna som avses i direktivets bestämmelser för fastställande av att en faktisk utstationering föreligger och för att förhindra att reglerna missbrukas eller kringgås anses som vägledande och icke uttömmande. Framför allt bör det inte krävas att varje faktisk omständighet måste föreligga vid varje utstationering.

⁽¹⁾ EUT C 351, 15.11.2012, s. 61.⁽²⁾ EUT C 17, 19.1.2013, s. 67.⁽³⁾ Europaparlamentets ständpunkt av den 16 april 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 13 maj 2014.⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 96/71/EG av den 16 december 1996 om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster (EGT L 18, 21.1.1997, s. 1).

- (6) Trots att bedömningen av de vägledande faktorerna bör anpassas i varje enskilt fall och hänsyn bör tas till varje situations särart, bör situationer där samma faktorer förekommer inte föranleda de behöriga myndigheterna i olika medlemsstater att ur juridisk synvinkel behandla eller bedöma dem olika.
- (7) För att förhindra, undvika och motverka att företag missbrukar och kringgår de gällande bestämmelserna genom att på ett oegentligt eller bedrägligt sätt utnyttja friheten att tillhandahålla tjänster enligt EUF-fördraget eller tillämpningen av direktiv 96/71/EG, bör genomförandet och kontrollen av begreppet utstationering förbättras, och mer enhetliga omständigheter som underlättar en gemensam tolkning bör införas på unionsnivå.
- (8) De faktiska omständigheter som kännetecknar att utstationeringen är tillfällig, och villkoret att arbetsgivaren faktisk etablerad i den medlemsstat från vilken utstationeringen sker, måste utredas av den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten och, vid behov, i nära samarbete med etableringsmedlemsstaten.
- (9) Då de behöriga myndigheterna beaktar storleken på ett företags omsättning i företagets etableringsmedlemsstat för att avgöra om det företaget verkligen bedriver väsentlig verksamhet där, och inte bara intern förvaltning och/eller administration, bör de ta hänsyn till skillnader i olika valutans köpkraft.
- (10) De omständigheter som anges i detta direktiv när det gäller genomförande och övervakning av utstationering kan också hjälpa de behöriga myndigheterna att upptäcka fall när arbetstagare på oriktiga grunder uppgetts vara egenföretagare. Enligt direktiv 96/71/EG avses med begreppet arbetstagare det begrepp som tillämpas i rätten i den medlemsstat inom vars territorium arbetstagaren är utstationerad. Om de relevanta behöriga myndigheterna skapar ytterligare klarhet om utstationering och bättre övervakar den, skulle detta öka rättssäkerheten och bidra till att effektivt motverka skenbart egenföretagande och säkerställa att utstationerade arbetstagare inte på oriktiga grunder uppges vara egenföretagare, och på det sättet bidra till att man kan förebygga, undvika och förhindra att gällande bestämmelser kringgås.
- (11) Om ingen faktisk utstationering föreligger och en lagvalskonflikt uppstår, bör vederbörlig hänsyn tas till bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 ⁽¹⁾ ("Rom I-förordningen") eller Romkonventionen ⁽²⁾, som syftar till att säkerställa att arbetstagare inte förvägras det skydd som de erbjuds genom bestämmelser från vilka undantag inte får göras genom avtal, eller från vilka undantag får göras endast till deras fördel. Medlemsstaterna bör se till att de har bestämmelser som tillräckligt skyddar arbetstagare som inte är faktiskt utstationerade.
- (12) Avsaknad av intyg om tillämplig socialförsäkringslagstiftning enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 ⁽³⁾ kan tyda på att situationen inte bör betecknas som tillfällig utstationering till en annan medlemsstat än den där arbetstagaren vanligtvis arbetar med att tillhandahålla tjänster.
- (13) Liksom direktiv 96/71/EG bör detta direktiv inte påverka tillämpningen av förordning (EG) nr 883/2004 och av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 987/2009 ⁽⁴⁾.
- (14) I EUF-fördraget anges tydligt att skillnaderna i de nationella arbetsmarknadsmodellerna samt arbetsmarknadens parter självständighet ska erkännas.
- (15) I många medlemsstater har arbetsmarknadens parter en viktig roll när arbetstagare utstationeras för att tillhandahålla tjänster, eftersom de i enlighet med nationell rätt och/eller praxis kan fastställa de tillämpliga minimilönerna, parallellt med eller som alternativ. Arbetsmarknadens parter bör upplysa och informera om dessa minimilöner.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I) (EUT L 177, 4.7.2008, s. 6).

⁽²⁾ Romkonventionen av den 19 juni 1980 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (80/934/EEG) (EGT L 266, 9.10.1980, s. 1).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 av den 29 april 2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen (EUT L 166, 30.4.2004, s. 1).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 987/2009 av den 16 september 2009 om tillämpningsbestämmelser till förordning (EG) nr 883/2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen (EUT L 284, 30.10.2009, s. 1).

- (16) Ett korrekt och effektivt genomförande och tillämpning är grundläggande för skyddet av utstationerade arbetstagarers rättigheter och för säkerställandet av likvärdiga verksamhetsförutsättningar för tjänsteleverantörerna, medan bristande tillämpning kan innebära att de unionsbestämmelser som ska tillämpas på detta område inte får avsedd verkan. Det är därför mycket viktigt att kommissionen och medlemsstaterna, samt, i relevanta fall, regionala och lokala myndigheter, har ett nära samarbete, samtidigt som man inte får glömma yrkesinspektionernas och arbetsmarknadens parterers betydelse. Ömsesidigt förtroende, samarbetsvilja, kontinuerlig dialog och ömsesidig förståelse är grundläggande i detta hänseende.
- (17) Medlemsstaterna behöver effektiva förfaranden för att övervaka att direktiv 96/71/EG och det här direktivet efterlevs och därför bör sådana förfaranden införas i hela unionen.
- (18) Svårigheter att få tillgång till information om arbets- och anställningsvillkor brukar mycket ofta vara orsaken till att tjänsteleverantörerna inte tillämpar gällande bestämmelser. Därför bör medlemsstaterna se till att sådan information är allmänt tillgänglig och kostnadsfri och att inte bara tjänsteleverantörer från andra medlemsstater utan även berörda utstationerade arbetstagare lätt kan få tillgång till den.
- (19) När arbets- och anställningsvillkor fastställs genom kollektivavtal som förklarats ha allmän giltighet, bör medlemsstaterna se till att dessa kollektivavtal offentliggörs på ett tillgängligt och öppet sätt, varvid arbetsmarknadens parterers självständighet samtidigt respekteras.
- (20) För att förbättra informationens tillgänglighet bör medlemsstaterna inrätta en enda informationskälla. Varje medlemsstat bör inrätta en enda officiell nationell webbplats i enlighet med standarderna för webbtillgänglighet, och andra lämpliga kommunikationsmedel. Minimikraven på den enda officiella nationella webbplatsen bör innefatta att den utformas som en webbportal som fungerar som nätportal eller samlande punkt och ger tydliga och exakta länkar till de relevanta informationskällorna och kortfattad information om innehållet på webbplatsen och de länkar det hänvisas till. Det kan till exempel handla om webbplatser som skapats i enlighet med unionslagstiftning och i syfte att främja företagande och/eller utveckling av gränsöverskridande tillhandahållande av tjänster. Världmedlemsstaterna bör informera om vad som stadgas i deras nationella rätt om hur länge tjänsteleverantörerna måste bevara dokument efter utstationeringsperioden.
- (21) Utstationerade arbetstagare bör ha rätt att av världmedlemsstaten få allmän information om vilken nationell rätt och/eller praxis som gäller för dem.
- (22) Administrativt samarbete och ömsesidigt bistånd mellan medlemsstaterna bör vara förenligt med bestämmelserna om skydd av personuppgifter i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG ⁽¹⁾ och nationella genomförandebestämmelser för unionens lagstiftning om skydd av personuppgifter. När det gäller administrativt samarbete genom informationssystemet för den inre marknaden (IMI), bör detta även vara förenligt med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 ⁽²⁾ och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1024/2012 ⁽³⁾.
- (23) För att säkerställa en korrekt tillämpning och kontroll av efterlevnaden av de materiella bestämmelser om arbets- och anställningsvillkor som gäller för utstationerade arbetstagare, bör medlemsstaterna endast tillämpa vissa administrativa krav och vidta vissa kontrollåtgärder på företag som utstationerar arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster. Enligt Europeiska unionens domstols rättspraxis kan sådana krav och åtgärder vara motiverade av tvingande skäl av överordnat allmänintresse, vilket inbegriper ett effektivt skydd av arbetstagarnas rättigheter, förutsatt att de är ändamålsenliga för att uppnå det eftersträfvade målet och att de inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål. Sådana krav och åtgärder får bara tillämpas om de behöriga myndigheterna utan den efterfrågade informationen inte kan utföra sina kontroller effektivt och/eller om mindre begränsande åtgärder inte skulle säkerställa att målen för de nödvändiga nationella kontrollåtgärderna uppnås.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1024/2012 av den 25 oktober 2012 om administrativt samarbete genom informationssystemet för den inre marknaden och om upphävande av kommissionens beslut 2008/49/EG (IMI-förordningen) (EUT L 316, 14.11.2012, s. 1).

- (24) En tjänsteleverantör bör se till att de behöriga myndigheterna, kan bekräfta identiteten på de utstationerade arbetstagare som anges i tjänsteleverantörens anmälan under hela den tid utstationeringen pågår, för att möjliggöra faktiska kontroller på arbetsplatsen.
- (25) En tjänsteleverantör som är etablerad i en annan medlemsstat bör utan oskäligt dröjsmål underrätta värdmedlemsstatens behöriga myndigheter om eventuella betydande ändringar av de uppgifter som ingår i tjänsteleverantörens anmälan, för att möjliggöra faktiska kontroller på arbetsplatsen.
- (26) Skyldigheten att underrätta kommissionen om administrativa krav och kontrollåtgärder bör inte utgöra ett förfarande för förhandsgodkännande.
- (27) För att säkerställa en bättre och enhetligare tillämpning av direktiv 96/71/EG samt den praktiska efterlevnaden av det, och för att i mån av möjlighet minska skillnaderna vad gäller tillämpningen och efterlevnaden inom unionen, bör medlemsstaterna se till att det genomförs effektiva och ändamålsenliga inspektioner på deras territorier och på det sättet bidra bland annat till att bekämpa odeklarerat arbete i samband med utstationering, samt även beakta andra lagstiftningsinitiativ för att på ett bättre sätt behandla denna fråga.
- (28) Medlemsstaterna bör, i förekommande fall, i enlighet med nationell rätt och/eller praxis tillhandahålla det inspekterade företaget ett dokument efter inspektionen eller ett kontrolldokument med all relevant information.
- (29) Medlemsstaterna bör ha tillräckligt med personal med nödvändiga kunskaper och färdigheter för att effektivt kunna utföra inspektioner och utan oskäligt dröjsmål besvara förfrågningar om information från värdmedlemsstaten eller etableringsmedlemsstaten, enligt föreskrifterna i detta direktiv.
- (30) Yrkesinspektioner, arbetsmarknadens parter och andra övervakningsorgan är av största betydelse i detta avseende och bör ha en central roll även i framtiden.
- (31) För att på ett flexibelt sätt kunna hantera skillnaderna vad gäller arbetsmarknader och arbetsmarknadsmodellerna får arbetsmarknadens parter och/eller övriga parter och/eller organ i undantagsfall sköta övervakningen och tillsynen av vissa arbets- och anställningsvillkor för utstationerade arbetstagare, förutsatt att de kan garantera ett lika högt skydd för de berörda personerna och en icke-diskriminerande och objektiv tillsyn.
- (32) Medlemsstaternas inspektionsmyndigheter och andra relevanta övervaknings- och kontrollorgan bör delta i det samarbete och informationsutbyte som föreskrivs i den berörda lagstiftningen, för att försäkra sig om att alla bestämmelser som gäller utstationerade arbetstagare har följts.
- (33) Medlemsstaterna uppmuntras särskilt att införa ett mer integrerat perspektiv på yrkesinspektioner. Behovet av gemensamma standarder som leder till jämförbara metoder och rutiner eller minimistandarder på unionsnivå bör även utredas. Utvecklingen av gemensamma standarder bör dock inte försvåra för medlemsstaterna att effektivt bekämpa odeklarerat arbete.
- (34) För att underlätta efterlevnaden av direktiv 96/71/EG och säkerställa en effektivare tillämpning av det, bör det finnas särskilda mekanismer för de utstationerade arbetstagare som vill lämna in ett klagomål eller inleda ett förfarande, antingen direkt eller, med deras godkännande, genom utsedda tredje parter som till exempel fackföreningar, andra föreningar eller gemensamma arbetsmarknadsinstitutioner. Detta bör inte påverka tillämpningen av nationella förfaranderegler som rör ombud och försvar vid domstol eller behörigheter och andra rättigheter för fackföreningar och andra företrädare för arbetstagare enligt nationell rätt och/eller praxis.
- (35) För att se till att utstationerade arbetstagare får korrekt lön bör eventuella ersättningar som hör ihop med utstationeringen, förutsatt att de kan anses utgöra en del av minimilönen, dras av från lönen endast om detta är möjligt enligt nationell rätt, kollektivavtal och/eller praxis i värdmedlemsstaten.

- (36) Efterlevnaden av gällande bestämmelser för utstationering av arbetstagare och ett effektivt skydd av arbetstagares rättigheter i detta avseende är särskilt viktig vid kedjor av underentreprenörer och bör säkerställas genom lämpliga åtgärder som följer såväl nationell rätt och/eller praxis som unionsrätten. Sådana åtgärder kan, efter samråd med de av arbetsmarknadens partner som är berörda, inbegripa införandet av en frivillig mekanism för entreprenörens direkta ansvar för underentreprenörer, utöver eller i stället för arbetsgivarens ansvar, med avseende på eventuell inestående nettolön motsvarande minimilön och/eller avgifter till gemensamma fonder eller arbetsmarknadsinstitutioner som regleras i lag eller kollektivavtal, förutsatt att dessa omfattas av artikel 3.1 i direktiv 96/71/EG. Medlemsstaterna har dock rätt att införa strängare ansvarsregler enligt nationell rätt eller gå längre enligt nationell rätt om dessa regler är icke-diskriminerande och proportionella.
- (37) Medlemsstater som vidtagit åtgärder för att gällande bestämmelser ska följas i samband med kedjor av underentreprenörer bör kunna föreskriva att en entreprenör eller underentreprenör inte bör bli ansvarig under vissa omständigheter eller att ansvaret kan begränsas om denne uppfyllt skyldigheten att vidta rimliga kontrollåtgärder. Dessa åtgärder bör definieras i enlighet med nationell rätt, med beaktande av de särskilda omständigheterna i den berörda medlemsstaten, och får innefatta bland annat att entreprenören vidtagit åtgärder för att dokumentera fullgörandet av administrativa krav och kontrollåtgärder, så att det effektivt kan övervakas att gällande bestämmelser om utstationering av arbetstagare följs.
- (38) Det är oroväckande att medlemsstaterna fortfarande har många svårigheter att driva in gränsöverskridande administrativa sanktionsavgifter. Frågan om ömsesidigt erkännande av administrativa sanktionsavgifter bör därför behandlas.
- (39) Medlemsstaternas möjligheter att verkställa administrativa sanktionsavgifter i gränsöverskridande fall varierar, vilket hämmar den inre marknadens funktion och kan göra det mycket svårt, eller till och med omöjligt, att säkerställa en lika hög skyddsnivå för utstationerade arbetstagare i hela unionen.
- (40) Det bör säkerställas att de materiella bestämmelser som rör utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster genomförs på ett effektivt sätt, genom särskilda åtgärder som inriktas på gränsöverskridande verkställighet av ekonomiska administrativa sanktionsavgifter. En tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning på detta område är därför en nödvändig förutsättning för att skyddet ska bli bättre, mer likvärdigt och jämförbart och för att den inre marknaden ska fungera väl.
- (41) Genom att anta gemensamma bestämmelser om ömsesidigt bistånd och stöd i samband med verkställighetsåtgärder och de kostnader som detta föranleder, och genom att anta enhetliga krav för delgivning av beslut om administrativa sanktionsavgifter som påförts på grund av att direktiv 96/71/EG och detta direktiv inte följts, bör ett antal praktiska problem med gränsöverskridande verkställighet kunna lösas, och informationen och verkställigheten av sådana beslut som fattats i andra medlemsstater förbättras.
- (42) Om det framkommer att tjänsteleverantören i själva verket inte är etablerad i etableringsmedlemsstaten eller att adress- eller företagsuppgifterna är oriktiga, bör de behöriga myndigheterna inte avsluta förfarandet på formella grunder, utan utreda frågan vidare för att fastställa identiteten hos den fysiska eller juridiska person som är ansvarig för utstationeringen.
- (43) Erkännandet av beslut om att påföra administrativa sanktionsavgifter och begäran om indrivning av sådana sanktionsavgifter bör baseras på principen om ömsesidigt förtroende. I detta syfte bör grunderna för att vägra erkännande eller vägra att verkställa en begäran om indrivning av administrativa sanktionsavgifter begränsas till vad som är absolut nödvändigt.
- (44) Trots att det antas enhetligare bestämmelser om gränsöverskridande verkställighet av administrativa sanktionsavgifter, och trots behovet av enhetligare kriterier för effektivare uppföljandeförfaranden vid utebliven betalning, bör dessa inte påverka medlemsstaternas behörighet att fastställa egna system för sanktionsavgifter eller de möjligheter att driva in fordringar som ges i nationell rätt. Det instrument som medger verkställighet eller genomförande av sådana sanktionsavgifter får därför, om så är lämpligt, och med beaktande av nationell rätt och/eller praxis i den anmodade medlemsstaten, kompletteras, åtföljas eller ersättas av ett dokument som medger dess verkställighet eller genomförande i den anmodade medlemsstaten.

- (45) De enhetligare bestämmelserna bör inte påverka skyldigheten att iakttä grundläggande rättigheter och friheter för svarande samt grundläggande rättsprinciper som gäller för dem enligt artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget), såsom rätten att höras, rätten till ett effektivt rättsmedel, rätten till en opartisk domstol eller principen om *ne bis in idem*.
- (46) Avsikten med detta direktiv är inte att skapa harmoniserade regler om rättsligt samarbete, domstols behörighet eller erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område och inte heller att reglera frågor om tillämplig lag.
- (47) Om skyldigheterna i detta direktiv inte efterlevs bör medlemsstaterna vidta lämpliga åtgärder, till exempel genom administrativa eller rättsliga förfaranden, och de bör fastställa effektiva, proportionella och avskräckande sanktioner för överträdelse av skyldigheterna enligt direktivet.
- (48) Detta direktiv är förenligt med de grundläggande rättigheter och principer som fastställs i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, särskilt rätten till skydd av personuppgifter (artikel 8), fritt yrkesval och rätt att arbeta (artikel 15), näringsfrihet (artikel 16), förhandlingsrätt och rätt till kollektiva åtgärder (artikel 28), rättvisa arbetsförhållanden (artikel 31), rätt till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol (artikel 47), presumtion för oskuld och rätt till försvar (artikel 48) samt rätt att inte dömas eller straffas två gånger för samma brott (*ne bis in idem*) (artikel 50), och måste genomföras i enlighet med dessa rättigheter och principer.
- (49) För att möjliggöra en bättre och enhetligare tillämpning av direktiv 96/71/EG bör det föreskrivas att ett elektroniskt informationssystem ska användas för att underlätta det administrativa samarbetet och att de behöriga myndigheterna bör använda IMI så mycket som möjligt. Detta bör dock inte hindra tillämpningen av befintliga och framtida bilaterala överenskommelser eller andra överenskommelser om administrativt samarbete och ömsesidigt bistånd.
- (50) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen att inrätta en gemensam ram med en uppsättning lämpliga bestämmelser, åtgärder och kontrollmekanismer som behövs för att förbättra och öka enhetligheten i genomförandet, tillämpningen och efterlevnaden av direktiv 96/71/EG, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, utan snarare, på grund av åtgärdens omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i EU-fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (51) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 28.2 i förordning (EG) nr 45/2001 och avgav ett yttrande den 19 juli 2012 ⁽¹⁾

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte

1. Genom detta direktiv fastställs en gemensam ram med en uppsättning lämpliga bestämmelser, åtgärder och kontrollmekanismer som syftar till att förbättra och öka enhetligheten i genomförandet, tillämpningen och efterlevnaden av direktiv 96/71/EG, inklusive åtgärder för att förhindra att regler missbrukas eller kringgås samt sanktioner när detta sker, utan att det påverkar tillämpningsområdet för direktiv 96/71/EG.

⁽¹⁾ EUT C 27, 29.1.2013, s. 4.

Syftet med det här direktivet är att säkerställa en lämplig nivå för skyddet av rättigheterna för utstationerade arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster över gränserna, särskilt att säkerställa tillämpningen av de arbets- och anställningsvillkor som i enlighet med artikel 3 i direktiv 96/71/EG gäller i den medlemsstat där tjänsten ska tillhandahållas, och samtidigt underlätta för tjänsteleverantörer att tillhandahålla tjänster och att främja sund konkurrens mellan tjänsteleverantörer, och således stödja den inre marknadens funktion.

2. Detta direktiv ska inte på något sätt påverka de grundläggande rättigheter som erkänns i medlemsstaterna och på unionsnivå, inklusive rätten att strejka eller att vidta annan åtgärd som omfattas av arbetsmarknadsmodellen i medlemsstaterna, i enlighet med nationell rätt och/eller praxis. Det påverkar inte heller rätten att förhandla om, ingå och tillämpa kollektivavtal samt att vidta kollektiva åtgärder i enlighet med nationell rätt och praxis.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

- a) *behörig myndighet*: en myndighet eller ett organ, vilket kan inbegripa förbindelsekontor som avses i artikel 4 i direktiv 96/71/EG, som av en medlemsstat har utsetts för att utföra uppgifter enligt direktiv 96/71/EG och det här direktivet.
- b) *sökande myndighet*: en behörig myndighet i en medlemsstat som inkommer med en begäran om bistånd, information, anmälan eller indrivning av en sanktionsavgift som avses i kapitel VI.
- c) *anmodad myndighet*: en behörig myndighet i en medlemsstat som mottar en begäran om bistånd, information, delgivning eller indrivning av en sanktionsavgift som avses i kapitel VI.

Artikel 3

Behöriga myndigheter och förbindelsekontor

Vid tillämpningen av detta direktiv ska medlemsstaterna, i enlighet med nationell rätt och/eller praxis, utse en eller flera behöriga myndigheter, som kan inbegripa de förbindelsekontor som avses i artikel 4 i direktiv 96/71/EG. När medlemsstaterna utser sina behöriga myndigheter ska de vederbörligen beakta behovet av att uppgiftsskyddet upprätthålls vid informationsutbyte och att eventuellt berörda fysiska och juridiska personers lagstadgade rättigheter respekteras. Medlemsstaterna ska ha det yttersta ansvaret för att uppgiftsskyddet upprätthålls och för att berörda personers lagstadgade rättigheter respekteras och ska inrätta lämpliga mekanismer för detta.

Medlemsstaterna ska lämna kontaktuppgifter för de behöriga myndigheterna till kommissionen och till övriga medlemsstater. Kommissionen ska offentliggöra och regelbundet uppdatera förteckningen över behöriga myndigheter och förbindelsekontor.

Andra medlemsstater och unionens institutioner ska respektera varje medlemsstats val av behöriga myndigheter.

Artikel 4

Fastställande av att ett en faktisk utstationering föreligger och förhindrande av att reglerna missbrukas eller kringgås

1. För att genomföra, tillämpa och kontrollera efterlevnaden av direktiv 96/71/EG ska de behöriga myndigheterna göra en helhetsbedömning av alla faktiska omständigheter som anses nödvändiga, framför allt de faktiska omständigheter som fastställs i punkterna 2 och 3 i denna artikel. Dessa omständigheter är avsedda att vara till hjälp för de behöriga myndigheterna när de utför undersökningar och kontroller och när de har skäl att anta att en arbetstagare inte kan anses som en utstationerad arbetstagare enligt direktiv 96/71/EG. Dessa omständigheter är vägledande vid helhetsbedömningen och får därför inte beaktas separat från varandra.

2. För att avgöra om ett företag verkligen bedriver väsentlig verksamhet, och inte bara intern förvaltning och/eller administration, ska de behöriga myndigheterna göra en helhetsbedömning ur ett bredare tidsperspektiv av alla faktiska omständigheter som rör den verksamhet som ett företag bedriver i etableringsmedlemsstaten och, vid behov, i värdmedlemsstaten. Exempel på sådana omständigheter är framför allt följande:

- a) Den plats där företaget har sitt säte och sin förvaltning, använder kontorslokaler, betalar skatt och socialförsäkringsavgifter samt, i förekommande fall, i enlighet med nationell rätt, innehar en yrkeslicens eller är registrerat vid handelskammare eller i branschorganisationer.
- b) Den plats där utstationerade arbetstagare rekryteras och från vilken de utstationeras.
- c) Den rätt som är tillämplig på avtal som företaget ingår med sina arbetstagare respektive med sina kunder.
- d) Den plats där företaget utför en väsentlig del av sin affärsverksamhet och där dess administrativa personal är anställd.
- e) Antalet avtal och/eller storleken på omsättningen i den medlemsstat där företaget är etablerat, varvid den särskilda situationen för bland annat nyetablerade företag och små och medelstora företag ska beaktas.

3. För att avgöra om en utstationerad arbetstagare tillfälligt utför sitt arbete i en annan medlemsstat än den där han eller hon vanligtvis arbetar ska alla faktiska omständigheter som kännetecknar arbetet och arbetstagarens situation beaktas. Exempel på sådana omständigheter är framför allt följande:

- a) Om arbetet utförs under en begränsad tidsperiod i en annan medlemsstat.
- b) Den dag då utstationeringen påbörjats.
- c) Om utstationeringen sker till en annan medlemsstat än den i eller från vilken den utstationerade arbetstagaren vanligtvis utför sitt arbete i enlighet med förordning (EG) nr 593/2008 (Rom I) och/eller Romkonventionen.
- d) Om den utstationerade arbetstagaren återvänder till eller förväntas återuppta sitt arbete i den medlemsstat varifrån denne utstationerats efter att ha slutfört det arbete eller det tillhandahållande av tjänster som var syftet med utstationeringen.
- e) Verksamhetens karaktär.
- f) Om resa, kost och logi tillhandahålls eller ersätts av den arbetsgivare som utstationerar arbetstagaren, och i så fall hur detta tillhandahålls eller metoden för ersättningen.
- g) Om samma eller en annan (utstationerad) arbetstagare under tidigare perioder innehaft tjänsten.

4. Om en eller flera av de faktiska omständigheter som anges i punkterna 2 och 3 inte är för handen ska detta inte automatiskt förhindra att en situation betraktas som utstationering. Bedömningen av dessa omständigheter ska anpassas i varje enskilt fall och hänsyn ska tas till varje situations särdrag.

5. De omständigheter som avses i den här artikeln och som används av de behöriga myndigheterna vid helhetsbedömningen av om en situation är en faktisk utstationering eller inte får också beaktas för att fastställa om en person är en arbetstagare i enlighet med definitionen i artikel 2.2 i direktiv 96/71/EG. Medlemsstaterna bör bland annat utgå från faktiska omständigheter som hur arbetet utförs, arbetstagarens ställning- och ersättning, oavsett hur parternas inbördes förhållande regleras, antingen enligt avtal eller annan överenskommelse mellan parterna.

KAPITEL II

TILLGÅNG TILL INFORMATION

Artikel 5

Förbättrad tillgång till information

1. Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att information om de arbets- och anställningsvillkor som avses i artikel 3 i direktiv 96/71/EG och som ska tillämpas och uppfyllas av tjänsteleverantörerna finns allmänt tillgänglig utan kostnad och på ett tydligt, öppet, fullständigt och lättillgängligt sätt på distans och på elektronisk väg, i format och i enlighet med webbstandarder som gör åtkomst möjlig för personer med funktionsnedsättning samt som gör det möjligt för förbindelsekontoren eller andra behöriga nationella instanser som avses i artikel 4 i direktiv 96/71/EG att utföra sina arbetsuppgifter effektivt.
2. I syfte att ytterligare förbättra tillgången till information ska medlemsstaterna
 - a) på ett tydligt, detaljerat och användarvänligt sätt och i ett tillgängligt format på en enda officiell nationell webbplats och på andra lämpliga sätt ange vilka arbets- och anställningsvillkor och/eller vilka delar av deras nationella och/eller regionala rätt som gäller för arbetstagare som är utstationerade på deras territorium,
 - b) se till att det finns allmänt tillgänglig information på den enda officiella nationella webbplatsen och på andra lämpliga sätt om vilka kollektivavtal som är tillämpliga, och på vilka de är tillämpliga, samt vilka arbets- och anställningsvillkor som tjänsteleverantörer från övriga medlemsstater ska tillämpa i enlighet med direktiv 96/71/EG, inklusive när så är lämpligt länkar till befintliga webbsidor och andra kontaktpunkter, särskilt för de av arbetsmarknadens parter som är berörda,
 - c) kostnadsfritt göra informationen tillgänglig för arbetstagare och tjänsteleverantörer på det eller de officiella språken i värdmedlemsstaten och på de mest relevanta språken, med beaktande av behoven på arbetsmarknaden, varvid valet ska överlåtas till värdmedlemsstaten; den informationen ska om möjligt göras tillgänglig i en broschyr med en sammanfattning av de viktigaste tillämpliga arbetsvillkoren, inklusive en beskrivning av förfarandena för inlämning av klagomål, och på begäran även i format som är tillgängliga för personer med funktionsnedsättning; mer detaljerad information om arbetsvillkor och sociala villkor som gäller för utstationerade arbetstagare, inbegripet om arbetsmiljö, ska kostnadsfritt göras lätt att tillgå,
 - d) göra den relevanta informationen mer tillgänglig och tydlig, framför allt den information som finns på den enda nationella officiella webbplatsen och som avses i led a,
 - e) ange en kontaktperson vid förbindelsekontoret som är ansvarig för informationsförfrågningar,
 - f) hålla informationen i faktabladen om medlemsstaterna uppdaterad.
3. Kommissionen ska fortsätta att stödja medlemsstaterna när det gäller tillgång till information.
4. När de arbets- och anställningsvillkor som avses i artikel 3 i direktiv 96/71/EG i enlighet med nationell rätt, tradition och praxis, och med respekt för arbetsmarknadens parter självständighet, anges i kollektivavtal i enlighet med artikel 3.1 och 3.8 i det direktivet, ska medlemsstaterna se till att dessa villkor på ett tillgängligt och öppet sätt tillhandahålls tjänsteleverantörer från andra medlemsstater och utstationerade arbetstagare, och ska för detta ändamål involvera arbetsmarknadens parter. Den relevanta informationen bör framför allt omfatta de olika minimilönerna och de komponenter som ingår i dessa, metoden för att beräkna den lön som ska betalas ut samt, i relevanta fall, kriterierna för att ingå i olika lönekategorier.
5. Medlemsstaterna ska ange de organ eller myndigheter som arbetstagare och företag kan vända sig till för att få allmän information om nationell rätt och praxis i fråga om sina rättigheter och skyldigheter på medlemsstaternas territorium.

KAPITEL III

ADMINISTRATIVT SAMARBETE

Artikel 6

Ömsesidigt bistånd – allmänna principer

1. Medlemsstaterna ska ha ett nära samarbete och utan onödigt dröjsmål bistå varandra för att underlätta genomförandet, tillämpningen och efterlevnaden av det här direktivet och direktiv 96/71/EG.
 2. Medlemsstaternas samarbete ska särskilt bestå i att svara på motiverade begäranden om information från behöriga myndigheter och att genomföra kontroller, inspektioner och utredningar när det gäller sådan utstationering av arbetstagare som avses i artikel 1.3 i direktiv 96/71/EG, inklusive utredning av bristande efterlevnad eller missbruk av tillämpliga bestämmelser om utstationering av arbetstagare. Förfrågningar om information inbegriper information om en eventuell indrivning av administrativa sanktionsavgifter, eller delgivning av ett beslut om att påföra sådana sanktionsavgifter som avses i kapitel VI.
 3. Medlemsstaternas samarbete får också inbegripa sändande och delgivning av handlingar.
 4. För att besvara en begäran om bistånd från de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat ska medlemsstaterna säkerställa att tjänsteleverantörer som är etablerade på deras territorium förser sina behöriga myndigheter med all information som krävs för att deras verksamhet ska kunna övervakas i enlighet med deras nationella lagstiftning. Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder om informationen inte tillhandahålls.
 5. Om en medlemsstat har svårt att tillmötesgå en begäran om information eller att genomföra kontroller, inspektioner eller utredningar, ska den utan dröjsmål underrätta den medlemsstat som begärt informationen i syfte att finna en lösning.
- Kommissionen ska vidta lämpliga åtgärder då den underrättats, i förekommande fall genom IMI, om fortlöpande problem med informationsutbytet eller ihållande vägran att tillhandahålla information.
6. Medlemsstaterna ska tillhandahålla den information som begärts av en annan medlemsstat eller av kommissionen i elektroniskt format inom följande tidsfrister:
 - a) I brådskande fall som kräver registerkontroll, exempelvis för bekräftelse av momsregistrering, för kontroll av att etablering i en annan medlemsstat föreligger: så snabbt som möjligt och senast två arbetsdagar efter det att förfrågan inkommit.

I begäran ska det tydligt anges varför ärendet är brådskande, inklusive vissa detaljer för att styrka denna brådskande.
 - b) För alla andra förfrågningar om information: senast 25 arbetsdagar efter det att förfrågan inkommit, såvida inte medlemsstaterna i samförstånd enas om en kortare tidsfrist.
 7. Medlemsstaterna ska se till att de register där tjänsteleverantörer är inskrivna och som de behöriga myndigheterna inom deras territorium har tillgång till, är tillgängliga på samma villkor för övriga medlemsstaters motsvarande behöriga myndigheter för genomförandet av detta direktiv och direktiv 96/71/EG, i den mån medlemsstaterna har fört in dessa register i IMI.
 8. Medlemsstaterna ska säkerställa att den information som utbyts mellan, och den information som tas emot av, de organ som avses i artikel 2 a endast används i det ärende för vilket den har begärts.
 9. Inga avgifter får tas ut i samband med det ömsesidiga administrativa samarbetet och biståndet.
 10. En förfrågan om information ska inte hindra de behöriga myndigheterna från att vidta åtgärder i enlighet med gällande nationell rätt och unionsrätten för att utreda och förhindra påstådda åsidosättanden av direktiv 96/71/EG eller det här direktivet.

Artikel 7

Medlemsstaternas roll inom ramen för administrativt samarbete

1. I enlighet med de principer som fastställs i artiklarna 4 och 5 i direktiv 96/71/EG är värdmedlemsstatens myndigheter, vid behov i samarbete med myndigheterna i etableringsmedlemsstaten, skyldiga att under den period som en arbetstagare är utstationerad i en annan medlemsstat inspektera efterlevnaden av de arbets- och anställningsvillkor som enligt direktiv 96/71/EG ska följas.
2. Den medlemsstat där tjänsteleverantören är etablerad ska fortsätta att övervaka, kontrollera och vidta nödvändiga tillsyns- eller verkställighetsåtgärder, i enlighet med sin nationella rätt, praxis och administrativa förfaranden, när det gäller arbetstagare som är utstationerade i en annan medlemsstat.
3. Den medlemsstat där tjänsteleverantören är etablerad ska bistå den medlemsstat dit utstationeringen görs för att säkerställa att de villkor som är tillämpliga enligt direktiv 96/71/EG och det här direktivet är uppfyllda. Den skyldigheten ska inte på något sätt begränsa möjligheterna för den medlemsstat dit utstationeringen sker att övervaka, kontrollera eller vidta nödvändiga tillsyns- eller verkställighetsåtgärder i enlighet med det här direktivet och direktiv 96/71/EG.
4. I de fall då det föreligger omständigheter som tyder på oegentligheter ska en medlemsstat på eget initiativ och utan onödigt dröjsmål överlämna all relevant information till den berörda medlemsstaten.
5. De behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten får också, för varje tillfälle då tjänster tillhandahålls eller för varje tjänsteleverantör, begära att de behöriga myndigheterna i etableringsmedlemsstaten ger information om huruvida tjänsteleverantören är lagligen etablerad, följer god sed och inte har brutit mot tillämpliga bestämmelser. De behöriga myndigheterna i etableringsmedlemsstaten ska lämna dessa uppgifter i enlighet med artikel 6.
6. De skyldigheter som fastställs i den här artikeln ska inte innebära någon skyldighet för etableringsmedlemsstaten att utföra faktiska undersökningar och kontroller på den medlemsstats territorium där tjänsten tillhandahålls. Sådana undersökningar och kontroller får utföras av myndigheterna i värdmedlemsstaten, på eget initiativ eller på begäran av behöriga myndigheter i etableringsmedlemsstaten, i enlighet med artikel 10 och i överensstämmelse med den tillsynsbehörighet som finns i värdmedlemsstatens nationella rätt, praxis och administrativa förfaranden och i överensstämmelse med unionsrätten.

Artikel 8

Kompletterande åtgärder

1. Medlemsstaterna ska, med kommissionens bistånd, vidta kompletterande åtgärder för att utveckla, underlätta och främja utbytet mellan de tjänstemän som ansvarar för det administrativa samarbetet, för det ömsesidiga biståndet samt för kontrollen och genomförandet av tillämpliga bestämmelser. Medlemsstaterna får också vidta kompletterande åtgärder för att stödja organisationer som tillhandahåller information till utstationerade arbetstagare.
2. Kommissionen ska bedöma behovet av ekonomiskt stöd för att ytterligare förbättra det administrativa samarbetet och öka det ömsesidiga förtroendet genom projekt, t.ex. genom utbyte av berörda tjänstemän och utbildning, samt genom att utveckla, underlätta och främja god praxis, även hos arbetsmarknadens parter på unionsnivå, t.ex. genom att utveckla och uppdatera databaser och gemensamma webbplatser med allmän eller sektorsspecifik information om gällande arbets- och anställningsvillkor som ska följas och genom att samla in och utvärdera fullständiga uppgifter om utstationeringsprocessen.

Om kommissionen finner att ett sådant behov föreligger ska den, utan att det påverkar Europaparlamentets och rådets befogenheter i budgetförfarandet, använda tillgängliga finansieringsinstrument för att stärka det administrativa samarbetet.

3. Kommissionen och medlemsstaterna får, under förutsättning att arbetsmarknadens parter självständighet respekteras, tillförsäkra lämpligt stöd till relevanta initiativ från arbetsmarknadens parter på unionsnivå och nationell nivå som syftar till att informera företag och arbetstagare om de arbets- och anställningsvillkor som fastställs i detta direktiv och direktiv 96/71/EG.

KAPITEL IV

KONTROLL AV EFTERLEVNADEN

Artikel 9

Administrativa krav och kontrollåtgärder

1. Medlemsstaterna får endast införa de administrativa krav och kontrollåtgärder som är nödvändiga för att man effektivt ska kunna övervaka att de skyldigheter som fastställs i detta direktiv och direktiv 96/71/EG fullgörs, förutsatt att kraven och åtgärderna är motiverade och proportionella i enlighet med unionsrätten.

För dessa ändamål får medlemsstaterna särskilt införa följande åtgärder:

- a) Kravet att en tjänsteleverantör som är etablerad i en annan medlemsstat ska göra en enkel anmälan till behöriga nationella myndigheter senast när tillhandahållandet av tjänster påbörjas, varvid anmälan ska göras på det eller (ett av) de officiella språken i värdmedlemsstaten eller på något annat andra språk som värdmedlemsstaten godtagit, samt innehålla alla relevanta uppgifter som krävs för att det ska gå att utföra faktiska kontroller på arbetsplatsen, inbegripet
 - i) tjänsteleverantörens identitet,
 - ii) det förväntade antalet klart identifierbara utstationerade arbetstagare,
 - iii) de personer som avses i leden e och f,
 - iv) utstationeringsperiodens förväntade längd och planerade start- och slutdatum,
 - v) arbetsplatsens adress(er), och
 - vi) vilka slags tjänster som ska utföras och som motiverar utstationeringen.
- b) Kravet att tillhandahålla och/eller bevara kopior på papper eller i elektroniskt format av anställningsavtalet, eller ett motsvarande dokument enligt rådets direktiv 91/533/EEG (⁽¹⁾), inklusive eventuella ytterligare upplysningar i enlighet med artikel 4 i det direktivet, lönespecifikationer, tidsrapporter där den dagliga arbetstidens början, slut och varaktighet anges samt intyg över gjorda löneutbetalningar eller kopior av motsvarande dokument under utstationeringsperioden på ett tillgängligt och tydligt angivet ställe på dess territorium, t.ex. på arbetsplatsen eller byggsplatsen; för mobila arbetstagare i transportsektorn kan det vara det lokala kontoret eller i det fordon med vilket tjänsten utförs.
- c) Kravet att efter utstationeringsperiodens slut, på begäran av myndigheterna i värdmedlemsstaten, inom en rimlig tid tillhandahålla de handlingar som avses i led b.
- d) Kravet att tillhandahålla en översättning av de handlingar som avses i led b till det eller (ett av) de officiella språken i värdmedlemsstaten, eller till något annat språk som godkänns av värdmedlemsstaten.
- e) Kravet att utse en person som ska stå i förbindelse med de behöriga myndigheterna i den värdmedlemsstat där tjänsterna tillhandahålls och sända och ta emot handlingar och/eller delgivningar vid behov.
- f) Kravet att vid behov utse en kontaktperson som ska vara en företrädare genom vilken de av arbetsmarknadens parter som är berörda kan försöka utverka att tjänsteleverantören inleder kollektiva förhandlingar inom värdmedlemsstaten, i enlighet med nationell rätt och/eller praxis, under den period tjänsterna tillhandahålls. Den personen får vara en annan än den person som avses i led e och behöver inte vara närvarande i värdmedlemsstaten, men ska på en skälig och motiverad begäran stå till förfogande.

2. Medlemsstaterna får påföra andra administrativa krav och kontrollåtgärder om situationerna eller händelseutvecklingen tyder på att befintliga administrativa krav och kontrollåtgärder inte är tillräckliga eller verkningsfulla nog för att efterlevnaden av de krav som fastställs i direktiv 96/71/EG och det här direktivet effektivt ska kunna kontrolleras, förutsatt att kraven och åtgärderna är motiverade och proportionella.

(¹) Rådets direktiv 91/533/EEG av den 14 oktober 1991 om arbetsgivares skyldighet att upplysa arbetstagarna om de regler som är tillämpliga på anställningsavtalet eller anställningsförhållandet (EGT L 288, 18.10.1991, s. 32).

3. Ingenting i denna artikel ska påverka andra skyldigheter som följer av unionslagstiftning, inklusive de som följer av rådets direktiv 89/391/EEG⁽¹⁾ och förordning (EG) nr 883/2004, och/eller skyldigheter enligt nationell rätt avseende skydd för arbetstagare eller anställning av arbetstagare, förutsatt att dessa skyldigheter också gäller för företag som är etablerade i den berörda medlemsstaten och att de är motiverade och proportionella.

4. Medlemsstaterna ska se till att förfarandena och formaliteterna i samband med utstationeringen av arbetstagare i enlighet med denna artikel på ett användarvänligt sätt kan hanteras av företagen, på distans och så långt möjligt på elektronisk väg.

5. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen och informera tjänsteleverantörerna om alla åtgärder som avses i punkterna 1 och 2 som de tillämpar eller som de har genomfört. Kommissionen ska underrätta övriga medlemsstater om dessa åtgärder. Informationen till tjänsteleverantörerna ska göras allmänt tillgänglig på en enda nationell webbplats på det eller de mest relevanta språken, enligt vad medlemsstaten har fastställt.

Kommissionen ska noga övervaka tillämpningen av de åtgärder som avses i punkterna 1 och 2, bedöma huruvida de överensstämmer med unionsrätten och i förekommande fall vidta nödvändiga åtgärder inom ramen för sina befogenheter enligt EUF-fördraget.

Kommissionen ska regelbundet rapportera till rådet om åtgärder om vilka den underrättats av medlemsstaterna och vid behov ge en lägesrapport om sin analys och/eller bedömning.

Artikel 10

Inspektioner

1. Medlemsstaterna ska se till att det införs lämpliga och effektiva kontrollsystem i enlighet med nationell rätt och praxis och att de myndigheter som utsetts enligt nationell rätt genomför effektiva och lämpliga inspektioner på deras territorier, för att kontrollera och följa upp efterlevnaden av de bestämmelser som fastställs i direktiv 96/71/EG, med beaktande av de relevanta bestämmelserna i detta direktiv, för att därigenom garantera att de bägge direktiven tillämpas och efterlevs korrekt. Trots att stickprovskontroller ska vara möjliga ska inspektionerna främst bygga på en riskbedömning som genomförs av behöriga myndigheter. Vid riskbedömningen får sådana sektorer identifieras som har en hög andel av utstationerade arbetstagare som tillhandahåller tjänster på sitt territorium. I samband med riskbedömningen får man i synnerhet beakta genomförandet av stora infrastrukturprojekt, förekomsten av långa kedjor av underentreprenörer, geografisk närhet, olika sektors särskilda problem och behov, tidigare överträdelser samt utsattheten hos vissa grupper av arbetstagare.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att inspektionerna och kontrollen av efterlevnaden med stöd av denna artikel inte är diskriminerande och/eller oproportionella och därvid beakta de relevanta bestämmelserna i detta direktiv.

3. Om det behövs information medan inspektionerna pågår, och mot bakgrund av artikel 4, ska värdmedlemsstaten och etableringsmedlemsstaten agera i enlighet med reglerna om administrativt samarbete. Framför allt ska de behöriga myndigheterna samarbeta i enlighet med reglerna och principerna i artiklarna 6 och 7.

4. I de medlemsstater där det i enlighet med nationell rätt och/eller praxis är arbetsmarknadens parter som fastställer de arbets- och anställningsvillkor för utstationerade arbetstagare som avses i artikel 3 i direktiv 96/71/EG, särskilt minimilön, inklusive arbetstid, får arbetsmarknadens parter, på lämplig nivå och i enlighet med de villkor som fastställts av medlemsstaterna, också övervaka tillämpningen av relevanta arbets- och anställningsvillkor för utstationerade arbetstagare, under förutsättning att en lämplig skyddsnivå garanteras, motsvarande den som föreskrivs i direktiv 96/71/EG och det här direktivet.

5. De medlemsstater där yrkesinspektionerna inte har någon behörighet i fråga om kontroll av arbetsförhållandena och/eller arbets- och anställningsvillkor för utstationerade arbetstagare får, i enlighet med nationell rätt och/eller praxis, införa, ändra eller behålla bestämmelser, förfaranden och mekanismer som garanterar respekten för dessa arbets- och anställningsvillkor, förutsatt att bestämmelserna ger berörda personer samma skydd som det som följer av direktiv 96/71/EG och det här direktivet.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 89/391/EEG av den 12 juni 1989 om åtgärder för att främja förbättringar av arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet (EGT L 183, 29.6.1989, s. 1).

KAPITEL V

FULLGÖRANDE

Artikel 11

Försvar av rättigheter, underlättande av klagomål och efterhandsutbetalningar

1. För att se till att skyldigheterna enligt direktiv 96/71/EG, särskilt artikel 6, och det här direktivet fullgörs, ska medlemsstaterna säkerställa att det finns effektiva sätt för utstationerade arbetstagare att lämna in klagomål mot arbetsgivarna direkt samt rätt att inleda rättsliga och administrativa förfaranden, även i den medlemsstat där arbetstagarna är eller har varit utstationerade, i de fall då arbetstagarna anser att de drabbats av förlust eller skada på grund av att tillämpliga bestämmelser inte följts, även efter det att det anställningsförhållande under vilket den påstådda underlåtenheten inträffade har avslutats.

2. Punkt 1 ska gälla utan att det påverkar behörigheten för domstolarna i medlemsstaterna, enligt vad som föreskrivs särskilt i relevanta unionsrättsakter och/eller internationella konventioner.

3. Medlemsstaterna ska se till att fackföreningar och andra tredje parter, t.ex. sammanslutningar, organisationer och andra juridiska personer som enligt de kriterier som anges i nationell rätt har ett berättigat intresse av att säkerställa att det här direktivet och direktiv 96/71/EG efterlevs, på arbetstagarens eller arbetsgivarens vägnar eller för att stödja denne, med dennes godkännande får delta i de rättsliga eller administrativa förfaranden som syftar till att genomföra detta direktiv och direktiv 96/71/EG och/eller att säkerställa efterlevnaden av skyldigheterna enligt det här direktivet och direktiv 96/71/EG.

4. Punkterna 1 och 3 ska tillämpas utan att det påverkar följande:

- a) Nationella bestämmelser om preskriptionstider eller tidsfrister för att vidta sådana åtgärder, förutsatt att de inte anses kunna praktiskt taget omöjliggöra eller överdrivet försvåra utövandet av dessa rättigheter.
- b) Andra befogenheter och kollektiva rättigheter för arbetsmarknadens parter samt för företrädare för arbetstagare och arbetsgivare, i enlighet med nationell rätt och/eller praxis.
- c) Nationella bestämmelser som rör ombud och försvar vid domstol.

5. Utstationerade arbetstagare som inleder rättsliga eller administrativa förfaranden i den mening som avses i punkt 1 ska skyddas mot all ogynnsam behandling från deras arbetsgivares sida.

6. Medlemsstaterna ska se till att arbetsgivaren för den utstationerade arbetstagaren är ansvarig för alla berättigade förmåner som följer av avtalsförhållandet mellan arbetsgivaren och den utstationerade arbetstagaren.

Medlemsstaterna ska särskilt se till att det finns lämpliga förfaranden för att säkerställa att de utstationerade arbetstagarna kan ta emot följande:

- a) Eventuella inestående nettolöner som skulle ha utbetalats i enlighet med de tillämpliga arbets- och anställningsvillkoren i artikel 3 i direktiv 96/71/EG.
- b) Eventuella efterhandsutbetalningar eller återbetalningar av skatter eller socialförsäkringsavgifter, som felaktigt dragits av från deras löner.
- c) En återbetalning av överdrivna kostnader i förhållande till nettolönen eller logins kvalitet, som innehållits eller dragits av från lönen för logi som tillhandahållits av arbetsgivaren.
- d) I förekommande fall, inbetalningar från arbetsgivaren till gemensamma fonder eller arbetsmarknadsinstitutioner, som felaktigt dragits av från deras löner.

Detta stycke ska också tillämpas då de utstationerade arbetstagarna har återvänt från den medlemsstat dit utstationeringen skedde.

Artikel 12

Underentreprenörer och ansvarsfrågor

1. För att åtgärda bedrägerier och missbruk får medlemsstaterna, efter samråd med de av arbetsmarknadens parter som är berörda i enlighet med nationell rätt och/eller praxis, vidta ytterligare åtgärder på icke-diskriminerande och proportionerlig grund för att vid kedjor av underentreprenörer se till att en entreprenör till vilken en arbetsgivare (tjänsteleverantör) som omfattas av artikel 1.3 i direktiv 96/71/EG är en direkt underentreprenör, utöver eller i stället för arbetsgivaren kan hållas ansvarig av den utstationerade arbetstagaren när det gäller eventuell inestående nettolön motsvarande minimilön och/eller avgifter till gemensamma fonder eller arbetsmarknadsinstitutioner, förutsatt att dessa omfattas av artikel 3 i direktiv 96/71/EG.

2. När det gäller de verksamheter som anges i bilagan till direktiv 96/71/EG ska medlemsstaterna fastställa åtgärder som vid kedjor av underentreprenörer säkerställer att utstationerade arbetstagare kan hålla den entreprenör till vilken deras arbetsgivare är en direkt underentreprenör ansvarig, utöver eller i stället för arbetsgivaren, för efterlevnaden av de utstationerade arbetstagarnas rättigheter enligt punkt 1 i denna artikel.

3. Det ansvar som avses i punkterna 1 och 2 ska begränsas till sådana rättigheter som arbetstagaren förvärvat under avtalsförhållandet mellan entreprenören och dennes underentreprenörer.

4. Medlemsstaterna får, i överensstämmelse med unionsrätten, likaledes föreskriva striktare ansvarsbestämmelser i nationell rätt, om dessa är icke-diskriminerande och proportionella när det gäller omfattningen av ansvaret för underentreprenörer. Medlemsstaterna får också i enlighet med unionsrätten föreskriva om sådant ansvar inom andra sektorer än dem som avses i bilagan till direktiv 96/71/EG.

5. Medlemsstaterna får i de fall som avses i punkterna 1, 2 och 4 föreskriva att en entreprenör som har uppfyllt skyldigheten att vidta rimliga kontrollåtgärder enligt nationell rätt inte ska hållas ansvarig.

6. I stället för de ansvarsbestämmelser som avses i punkt 2 får medlemsstaterna i enlighet med unionsrätten och nationell rätt och/eller praxis vidta andra lämpliga åtgärder som i ett direkt underentreprenadförhållande möjliggör effektiva och proportionella sanktioner mot entreprenören, i syfte att komma tillrätta med bedrägerier och missbruk i situationer där det är svårt för arbetstagarna att hävda sina rättigheter.

7. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om åtgärder som vidtagits enligt denna artikel och ska göra informationen allmänt tillgänglig på det eller de språk som medlemsstaterna bedömer vara mest relevant(a).

Med avseende på punkt 2 ska informationen till kommissionen omfatta uppgifter om ansvaret vid underentreprenader.

Med avseende på punkt 6 ska informationen till kommissionen omfatta uppgifter om de alternativa nationella åtgärdernas effektivitet när det gäller de ansvarsbestämmelser som avses i punkt 2.

Kommissionen ska göra denna information tillgänglig för de andra medlemsstaterna.

8. Kommissionen ska noga övervaka tillämpningen av denna artikel.

KAPITEL VI

GRÄNSÖVERSKRIDANDE VERKSTÄLLIGHET AV EKONOMISKA ADMINISTRATIVA SANKTIONSavgIFTER*Artikel 13***Tillämpningsområde**

1. Utan att det påverkar de verktyg och möjligheter som föreskrivs eller kan komma att föreskrivas i annan unionslagstiftning, ska principerna om ömsesidigt bistånd och ömsesidigt erkännande liksom de åtgärder och förfaranden som föreskrivs i detta kapitel tillämpas vid gränsöverskridande verkställighet av ekonomiska administrativa sanktionsavgifter som ålagts en tjänsteleverantör som är etablerad i en medlemsstat för bristande efterlevnad av gällande bestämmelser om utstationering av arbetstagare i en annan medlemsstat.

2. Detta kapitel ska tillämpas på ekonomiska administrativa sanktionsavgifter, inbegripet avgifter och tilläggsavgifter, för bristande efterlevnad av direktiv 96/71/EG eller detta direktiv, vilka ålagts av behöriga myndigheter eller bekräftats av administrativa eller rättsliga organ eller, i förekommande fall, följer av utslag från arbetsrättsliga tvistlösningsorgan.

Detta kapitel ska inte tillämpas på verkställigheten av sanktioner som omfattas av tillämpningsområdet för rådets rambeslut 2005/214/RIF ⁽¹⁾, rådets förordning (EG) nr 44/2001 ⁽²⁾ eller rådets beslut 2006/325/EG ⁽³⁾.

*Artikel 14***Utseende av behöriga myndigheter**

Varje medlemsstat ska genom IMI informera kommissionen om vilken eller vilka myndigheter som enligt nationell rätt har behörighet med avseende på detta kapitel. Medlemsstaterna får, om deras förvaltningsstruktur så kräver, utse en eller flera centrala myndigheter med ansvar för administrativt översändande och mottagande av begäranden och för bistånd till andra relevanta myndigheter.

*Artikel 15***Allmänna principer – ömsesidigt bistånd och erkännande**

1. På den sökande myndighetens begäran ska den anmodade myndigheten, om inte annat följer av artiklarna 16 och 17,

a) driva in administrativa sanktionsavgifter som behöriga myndigheter har påfört i enlighet med lagstiftning och förfaranden i den sökande medlemsstaten eller som administrativa eller rättsliga organ, och/eller arbetsdomstolar i förekommande fall, har bekräftat och som inte längre kan överklagas, eller

b) delge ett beslut om sådana sanktionsavgifter.

Den sökande myndigheten ska dessutom delge eventuella andra handlingar som är relevanta med avseende på indrivningen av sådana sanktionsavgifter, inbegripet en dom eller ett slutligt beslut, vilket kan ta formen av en bestyrkt kopia, som utgör rättslig grund och exekutionstitel för begäran om indrivning.

⁽¹⁾ Rådets rambeslut 2005/214/RIF av den 24 februari 2005 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande (EUT L 76, 22.3.2005, s. 16).

⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 16.1.2001, s. 1).

⁽³⁾ Rådets beslut 2006/325/EG av den 27 april 2006 om ingående av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Danmark om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 120, 5.5.2006, s. 22).

2. Den sökande myndigheten ska säkerställa att begäran om indrivning av en administrativ sanktionsavgift eller delgivning av ett beslut om en sådan sanktionsavgift görs i överensstämmelse med gällande lagar, författningar och administrativ praxis i den medlemsstaten.

En sådan begäran ska endast göras om den sökande myndigheten är förhindrad att genomföra indrivning eller delgivning i enlighet med sina lagar, författningar och administrativa praxis.

Den sökande myndigheten får inte göra någon begäran om indrivning av en administrativ sanktionsavgift eller delgivning av ett beslut om en sådan sanktionsavgift i de fall då sanktionsavgiften, liksom de bakomliggande fordringarna och/eller de instrument som används för verkställighet i den sökande medlemsstaten, är föremål för bestridande eller överklagande i denna medlemsstat.

3. Den behöriga myndighet som anmodats att indriva administrativa sanktionsavgifter eller att delge ett beslut om en sådan sanktionsavgift, som har översänts i enlighet med detta kapitel och artikel 21, ska godta begäran utan krav på några vidare formaliteter och genast vidta alla nödvändiga åtgärder för att verkställa den, såvida den anmodade myndigheten inte beslutar att återopa någon av de vägransgrunder som anges i artikel 17.

4. När administrativa sanktionsavgifter indrivs eller ett beslut om sådana sanktionsavgifter delges ska den anmodade myndigheten agera i enlighet med gällande lagar, författningar och administrativ praxis i den anmodade medlemsstaten som är tillämpliga på samma, eller i brist på detta, liknande, överträdelser eller beslut.

Delgivning av ett beslut om administrativa sanktionsavgifter av den anmodade myndigheten och begäran om indrivning, i enlighet med gällande lagar, författningar och administrativ praxis i den anmodade medlemsstaten, ska anses ha samma verkan som om den hade gjorts av den sökande medlemsstaten.

Artikel 16

Begäran om indrivning eller delgivning

1. Den sökande myndighetens begäran om indrivning av administrativa sanktionsavgifter och delgivning av ett beslut om sådana sanktionsavgifter ska göras utan obehörigt dröjsmål i form av ett enhetligt instrument och innehålla åtminstone följande uppgifter:

- a) Namn och känd adress för adressaten, liksom andra relevanta upplysningar för att identifiera denne.
- b) En sammanfattning av fakta och omständigheter kring överträdelsen, dess art samt de relevanta tillämpliga bestämmelserna.
- c) Exekutionstiteln för indrivning i den sökande medlemsstaten och övriga relevanta upplysningar eller handlingar, även rättsliga dokument, som gäller den bakomliggande fordran, de administrativa sanktionsavgifterna.
- d) Namn, adress och övriga kontaktuppgifter för den behöriga myndighet som ansvarar för bedömningen av sanktionsavgifterna samt, om det rör sig om ett annat organ, för det behöriga organ som kan lämna ytterligare upplysningar om sanktionsavgifterna eller möjligheterna att bestrida ett betalningskrav eller ett beslut om betalningskrav.

2. Dessutom ska begäran innehålla uppgift om följande:

- a) Vid delgivning av ett beslut, ändamålet med och tidsfristen för delgivningen.
- b) Vid en begäran om indrivning, det datum då domen eller beslutet har blivit verkställbar(t) eller slutlig(t), en beskrivning av sanktionsavgifternas slag och storlek, eventuella datum av relevans för verkställigheten, inbegripet om och i så fall hur beslutet eller domen delgetts den eller de svarande och/eller avkunnats i dennes eller dessas utelämnande, samt en bekräftelse från den sökande myndigheten om att sanktionsavgiften som inte längre kan överklagas, samt den bakomliggande fordran som begäran gäller och dess olika delar.

3. Den anmodade myndigheten ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att underrätta tjänsteleverantören om begäran om indrivning eller om beslutet om administrativa sanktionsavgifter samt relevanta handlingar, när så krävs, i enlighet med sin nationella rätt och/eller praxis, så snart som möjligt och senast en månad efter mottagandet av begäran.

Den anmodade myndigheten ska så snart som möjligt underrätta den sökande myndigheten om

- a) vilka indrivnings- och delgivningsåtgärder som vidtagits med anledning av begäran och särskilt om datumet för delgivningen till adressaten,
- b) vägransgrunderna i enlighet med artikel 17, om den anmodade myndigheten avslår en begäran om indrivning av en administrativ sanktionsavgift eller en begäran om delgivning av ett beslut om en administrativ sanktionsavgift.

Artikel 17

Vägransgrunder

De anmodade myndigheterna ska inte vara skyldiga att verkställa en begäran om indrivning eller delgivning om begäran inte innehåller de uppgifter som avses i artikel 16.1 och 16.2, eller om den är ofullständig eller uppenbarligen inte motsvarar det bakomliggande beslutet.

Dessutom får de anmodade myndigheterna vägra att verkställa en begäran om indrivning om

- a) det uppenbart framgår av den anmodade myndighetens utredningar att de kostnader eller resurser som beräknas krävas för att driva in sanktionsavgifterna inte står i proportion till det belopp som ska drivas in eller skulle ge upphov till betydande svårigheter,
- b) de sammanlagda sanktionsavgifterna understiger 350 EUR eller motsvarande belopp,
- c) grundläggande rättigheter och friheter för svarande samt rättsprinciper som gäller för dem, som anges i den anmodade medlemsstatens författning, inte respekterats.

Artikel 18

Uppskjutande av förfarandet

1. Om de administrativa sanktionsavgifterna och/eller den bakomliggande fordran under indrivnings- eller delgivningsförfarandets gång bestrids eller överklagas av berörd tjänsteleverantör eller en berörd part ska det gränsöverskridande förfarandet för verkställighet av de administrativa sanktionsavgifterna uppskjutas i väntan på beslut i ärendet av lämpligt behörigt organ eller lämplig behörig myndighet i den sökande medlemsstaten.

Eventuella bestridanden eller överklaganden ska sändas till lämpligt behörigt organ eller lämplig behörig myndighet i den sökande medlemsstaten.

Den sökande myndigheten ska utan dröjsmål underrätta den anmodade myndigheten om denna åtgärd.

2. Tvister som rör verkställighetsåtgärder som vidtagits i den anmodade medlemsstaten eller giltigheten av en delgivning som utförts av en anmodad myndighet ska prövas av behörigt organ eller behörig rättslig myndighet i den medlemsstaten i enlighet med dess lagar och bestämmelser.

Artikel 19

Kostnader

1. Belopp som drivits in med avseende på de sanktionsavgifter som avses i detta kapitel ska tillfalla den anmodade myndigheten.

Den anmodade myndigheten ska driva in beloppen i sin medlemsstats valuta, i enlighet med de lagar, förordningar och administrativa förfaranden eller praxis som gäller för liknande fordringar i den medlemsstaten.

Den anmodade myndigheten ska vid behov, i enlighet med nationell rätt och praxis, räkna om sanktionsavgiften till den anmodade medlemsstatens valuta till den växelkurs som gällde vid den tidpunkt då sanktionsavgiften påfördes.

2. Medlemsstaterna ska inte kräva ersättning från varandra för de kostnader som uppstått genom det ömsesidiga bistånd de ger varandra i enlighet med detta direktiv eller som ett resultat av tillämpningen av direktivet.

KAPITEL VII

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 20

Sanktioner

Medlemsstaterna ska föreskriva sanktioner för överträdelser av nationella bestämmelser som har utfärdats med tillämpning av detta direktiv och ska vidta de åtgärder som krävs för att se till att dessa sanktioner genomförs och efterlevs. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Medlemsstaterna ska anmäla dessa bestämmelser till kommissionen senast den 18 juni 2016, och alla senare ändringar som gäller dem så snart som möjligt.

Artikel 21

Informationssystemet för den inre marknaden

1. Det administrativa samarbete och det ömsesidiga biståndet mellan behöriga myndigheter i medlemsstaterna som föreskrivs i artiklarna 6, 7, 10.3 och 14–18 ska genomföras genom informationssystemet för den inre marknaden (IMI), som inrättats genom förordning (EU) nr 1024/2012.

2. Medlemsstaterna får tillämpa bilaterala avtal eller överenskommelser om administrativt samarbete och ömsesidigt bistånd mellan behöriga myndigheter i fråga om tillämpningen av och tillsynen över de arbets- och anställningsvillkor för utstationerade arbetstagare som avses i artikel 3 i direktiv 96/71/EG, så länge dessa avtal eller överenskommelser inte negativt påverkar de berörda arbetstagarnas och företagens rättigheter och skyldigheter.

Medlemsstaterna ska informera kommissionen om de bilaterala avtal eller överenskommelser som de tillämpar och göra texten i dessa bilaterala avtal allmänt tillgänglig.

3. När det gäller de bilaterala avtal eller överenskommelser som avses i punkt 2 ska de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna använda IMI i största möjliga utsträckning. Under alla omständigheter ska en behörig myndighet i en av de berörda medlemsstaterna som använt IMI också använda systemet för all uppföljning, såvida detta är möjligt.

Artikel 22

Ändring av förordning (EU) nr 1024/2012

I bilagan till förordning (EU) nr 1024/2012 ska följande punkter läggas till:

”6. Europaparlamentets och rådets direktiv 96/71/EG av den 16 december 1996 om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster (*): artikel 4.

7. Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/67/EU av den 15 maj 2014 om genomförande av direktiv 96/71/EG om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster och om ändring av förordning (EU) nr 1024/2012 om administrativt samarbete genom informationssystemet för den inre marknaden (IMI-förordningen) (**): artiklarna 6, 7, 10.3 och 14–18.

(*) EGT L 18, 21.1.1997, s. 1.

(**) EUT L 159 28.5.2014, s. 11”

*Artikel 23***Införlivande**

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 18 juni 2016. De ska genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska fastställas av medlemsstaterna.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

*Artikel 24***Översyn**

1. Kommissionen ska se över tillämpningen och genomförandet av detta direktiv.

Senast den 18 juni 2019 ska kommissionen lägga fram en rapport om dess tillämpning och genomförande för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och vid behov föreslå nödvändiga ändringar.

2. I översynen ska kommissionen, efter samråd med medlemsstaterna och, vid behov, arbetsmarknadens parter på unionsnivå, framför allt bedöma

- a) om de faktiska omständigheter som används vid fastställandet av om en faktisk utstationering föreligger är nödvändiga och lämpliga samt möjligheten att ändra befintliga faktiska omständigheter eller fastställa nya faktiska omständigheter som ska beaktas då det avgörs om ett företag är seriöst och om en utstationerad arbetstagare utför sitt arbete på tillfällig basis, i den mening som avses i artikel 4,
- b) om de uppgifter om utstationeringen som föreligger är tillräckliga,
- c) om de nationella kontrollåtgärderna tillämpas på lämpligt och adekvat sätt, mot bakgrund av erfarenheterna från och effektiviteten i systemet med administrativt samarbete och utbyte av information, utvecklingen av mer enhetliga standardiserade dokument, införandet av gemensamma principer eller standarder för fältinspektioner av utstationeringen av arbetstagare samt den tekniska utvecklingen, enligt vad som avses i artikel 9,
- d) vilka ansvarsåtgärder och/eller andra åtgärder som införts för att gällande bestämmelser ska följas inom kedjor av underentreprenörer och för att de som arbetar där ska få ett effektivt skydd av sina rättigheter, enligt vad som avses i artikel 12,
- e) hur man tillämpat bestämmelserna om gränsöverskridande verkställighet av administrativa sanktionsavgifter, framför allt mot bakgrund av erfarenheterna av systemet och av hur effektivt det fungerat, enligt vad som fastställs i kapitel VI,
- f) hur man använt bilaterala avtal eller överenskommelser i samband med IMI, varvid hänsyn vid behov ska tas till den rapport som avses i artikel 25.1 i förordning (EU) nr 1024/2012,
- g) om det går att anpassa de tidsfrister som fastställts i artikel 6.6 för tillhandahållandet av den information som efterfrågats av medlemsstaterna eller kommissionen, i syfte att förkorta dessa tidsfrister, med hänsyn tagen till de framsteg som gjorts med funktionen och användningen av IMI.

*Artikel 25***Ikraftträdande**

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

*Artikel 26***Adressater**

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 15 maj 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

D. KOURKOULAS

Ordförande

Gemensamt uttalande från Europaparlamentet, rådet och kommissionen om artikel 4.3 g

Huruvida den tjänst som den utstationerade arbetstagaren tillfälligt innehar för att utföra sitt arbete i samband med tillhandahållandet av tjänster har innehafts av samma eller av en annan (utstationerad) arbetstagare under tidigare perioder utgör endast en av de faktorer som kan beaktas vid den totala bedömning av den faktiska situationen som ska göras i tveksamma fall.

Enbart det faktum att det kan vara en av faktorerna bör inte på något sätt tolkas som ett förbud mot att ersätta en utstationerad arbetstagare med en annan utstationerad arbetstagare eller som ett hinder för att göra detta, något som särskilt kan följa med tjänster som tillhandahålls säsongvis, cykliskt eller återkommande.

BESLUT

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS BESLUT nr 573/2014/EU

av den 15 maj 2014

om ett utökat samarbete mellan de offentliga arbetsförmedlingarna

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 149,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) I sina slutsatser av den 17 juni 2010 antog Europeiska rådet Europa 2020-strategin för sysselsättning och smart och hållbar tillväxt för alla (nedan kallad *Europa 2020*). Europeiska rådet uppmanade till mobilisering av alla unionens instrument och politiska åtgärder för att bidra till att de gemensamma målen uppnås och uppmanade medlemsstaterna att vidta förstärkta samordnade åtgärder. De offentliga arbetsförmedlingarna spelar en central roll när det gäller att bidra till att uppnå Europa 2020:s överordnade sysselsättningsmål på 75 % för kvinnor och män i åldrarna mellan 20 och 64 år senast 2020, särskilt genom en minskad ungdomsarbetslöshet.
- (2) I artikel 45 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (nedan kallat *fördraget*) föreskrivs fri rörlighet för arbetstagare inom unionen och i artikel 46 däri fastställs åtgärder för att genomföra denna fria rörlighet, särskilt genom att säkerställa ett nära samarbete mellan de offentliga arbetsförmedlingarna. Det nätverk för offentliga arbetsförmedlingar som inrättas genom detta beslut (nedan kallat *nätverket*) bör inte bara befatta sig med allmänna aspekter på geografisk rörlighet utan även med en rad olika mål och initiativ genom stimulansåtgärder för att förbättra medlemsstaternas samarbete på sysselsättningsområdet.
- (3) Detta beslut bör syfta till att främja samarbete mellan medlemsstaterna inom de offentliga arbetsförmedlingarnas ansvarsområden. Det formaliserar och stärker det informella samarbetet mellan de offentliga arbetsförmedlingarna genom det existerande europeiska nätverket av chefer för offentliga arbetsförmedlingar som alla medlemsstater har enats om att delta i. För att nätverkets potential ska kunna utnyttjas till fullo är det viktigt att alla medlemsstater fortsätter att delta i det. Detta deltagande bör anmälas till nätverkets sekretariat.
- (4) I enlighet med artikel 148.4 i fördraget antog rådet genom beslut 2010/707/EU ⁽³⁾ riktlinjer för medlemsstaternas sysselsättningspolitik som har upprätthållits för åren 2011–2013. Dessa integrerade riktlinjer ger medlemsstaterna vägledning så att de kan utarbeta egna nationella reformprogram och genomföra reformerna. De integrerade

⁽¹⁾ EUT C 67, 6.3.2014, s. 116.

⁽²⁾ Europaparlamentets ständpunkt av den 16 april 2014 (ännu inte offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 8 maj 2014.

⁽³⁾ Rådets beslut 2010/707/EU av den 21 oktober 2010 om riktlinjer för medlemsstaternas sysselsättningspolitik (EUT L 308, 24.11.2010, s. 46).

riktlinjerna ligger till grund för landsspecifika rekommendationer som rådet riktar till medlemsstaterna i enlighet med den artikeln. Under de senaste åren har dessa rekommendationer inkluderat särskilda rekommendationer om de offentliga arbetsförmedlingarnas funktionssätt och kapacitet och den aktiva arbetsmarknadspolitikens verkningssgrad i medlemsstaterna.

- (5) De landsspecifika rekommendationerna skulle understödjas ytterligare genom en utökad evidensbaserad återkoppling om hur väl politiken och samarbetet genomförts mellan medlemsstaternas offentliga arbetsförmedlingar. Nätverket bör därför ta konkreta initiativ, t.ex. till gemensamma evidensbaserade benchmarkingsystem, motsvarande insatser för ömsesidigt lärande, ömsesidigt bistånd mellan medlemmarna i nätverket och genomförande av strategiska åtgärder för att modernisera de offentliga arbetsförmedlingarna. Nätverkets och de enskilda medlemmarnas expertis bör också utnyttjas för att på begäran av Europaparlamentet, rådet, kommissionen eller sysselsättningskommittén ta fram en evidensbas för utarbetande av sysselsättningspolitiken.
- (6) Ett utökat och mer fokuserat samarbete mellan de offentliga arbetsförmedlingarna bör leda till ett förbättrat utbyte av bästa praxis. Nätverket bör koppla samman resultaten från benchmarkingen och insatserna för ömsesidigt lärande på ett sätt som möjliggör utvecklingen av en systematisk, dynamisk och integrerad benchlearningprocess.
- (7) Nätverket bör ha ett nära samarbete med sysselsättningskommittén i enlighet med artikel 150 i fördraget och bör bidra till sysselsättningskommitténs arbete genom att tillhandahålla faktaunderlag och rapporter om politik som genomförts av de offentliga arbetsförmedlingarna. Bidrag från nätverket till Europaparlamentet bör gå via sekretariatet och bidrag till rådet via sysselsättningskommittén, utan ändringar och i förekommande fall åtföljda av kommentarer. Nätverkets samlade kunskaper om genomförandet av sysselsättningspolitiken och de jämförande analyserna av de offentliga arbetsförmedlingarna skulle kunna vara ett stöd för politiska beslutsfattare på både unionsnivå och nationell nivå vid bedömning och utarbetande av sysselsättningspolitiken.
- (8) Inom de offentliga arbetsförmedlingarnas ansvarsområden bör nätverket bidra till genomförandet av sysselsättningspolitiska initiativ, t.ex. rådets rekommendation av den 22 april 2013 om att inrätta en ungdomsgaranti ⁽¹⁾. Nätverket bör också stödja initiativ som syftar till bättre kompetensmatchning, arbete under anständiga villkor och hållbart arbete samt ökad frivillig arbetskraftsrörlighet och till att underlätta övergången från utbildning till arbete, bland annat genom stöd till vägledning och ökad öppenhet när det gäller färdigheter och kvalifikationer. Nätverkets verksamhet bör omfatta utvärdering och bedömning av aktiva arbetsmarknadsåtgärder, inbegripet sådana som riktar sig till utsatta samhällsgrupper eller som är avsedda att motverka social utestängning.
- (9) Nätverket bör stärka samarbetet mellan medlemmarna, utveckla gemensamma initiativ för utbyte av information och bästa praxis på alla områden där de offentliga arbetsförmedlingarna är verksamma, jämförande analyser och rådgivning samt främjande av innovativa metoder för arbetsförmedling. Genom inrättandet av nätverket möjliggörs heltäckande, evidensbaserade och resultatnriktade jämförelser mellan alla offentliga arbetsförmedlingar så att bästa praxis kan identifieras för de tjänster som tillhandahålls av de offentliga arbetsförmedlingarna. Dessa resultat bör bidra till en bättre utformning och ett bättre tillhandahållande av arbetsförmedlingstjänster inom deras ansvarsområden. Nätverkets initiativ bör leda till större genomslagskraft för de offentliga arbetsförmedlingarnas åtgärder och möjliggöra mer effektiv användning av offentliga medel. Nätverket bör också samarbeta med andra arbetsförmedlingar.
- (10) I sitt årliga arbetsprogram bör nätverket fastställa de tekniska detaljerna när det gäller de offentliga arbetsförmedlingarnas aktiviteter inom benchmarking och ömsesidigt lärande, framför allt de benchlearningmetoder som bygger på de i bilagan till detta beslut angivna benchmarkingindikatorerna för de offentliga arbetsförmedlingarnas resultatbedömning, kontextvariabler, uppgiftsinlämningskrav och inlärningsinstrument i det integrerade programmet för ömsesidigt lärande. Benchmarkingområdena bör fastställas i detta beslut. Medlemsstaterna är alltså behöriga att besluta om huruvida de ska delta frivilligt i ytterligare benchlearning inom andra områden.
- (11) Befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget bör delegeras till kommissionen med avseende på ändring av bilagan om benchmarkingindikatorer. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför

⁽¹⁾ EUT C 120, 26.4.2013, s. 1.

lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå och särskilt med experter från de offentliga arbetsförmedlingarna. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.

- (12) Eftersom de offentliga arbetsförmedlingarna bygger på olika modeller och har olika uppgifter och sätt att tillhandahålla tjänsterna är det medlemsstaternas sak att bland ledningen för den offentliga arbetsförmedlingen utse en ledamot och en suppleant till nätverkets styrelse (nedan kallad *styrelsen*). I förekommande fall bör ledamoten eller suppleanten i styrelsen även företräda andra offentliga arbetsförmedlingar från sin medlemsstat. Om det av konstitutionella skäl inte är möjligt för en medlemsstat att utse endast en offentlig arbetsförmedling bör man ange de relevanta offentliga arbetsförmedlingarna, men deras antal bör begränsas till ett minimum och bestämmelsen att en medlemsstat har en röst i styrelsen bör inte ändras. Styrelseledamöterna bör göra allt för att de lokala och regionala myndigheternas åsikter och erfarenheter ska beaktas i nätverkets verksamhet, och för att hålla dessa myndigheter underrättade om den verksamheten. Styrelseledamöterna bör ha befogenhet att fatta beslut på sina offentliga arbetsförmedlingars vägnar. För att säkerställa delaktighet för alla offentliga arbetsförmedlingar i nätverket bör dess verksamhet vara öppen för offentliga arbetsförmedlingar på alla nivåer.
- (13) För att säkerställa att det arbete som är gemensamt för de offentliga arbetsförmedlingarna stämmer väl överens med den konkreta situationen på arbetsmarknaden bör nätverket ha tillgång till de mest aktuella arbetslöshetssiffrorna på Nuts 3-nivå.
- (14) Nätverket bör i sitt arbete utgå från erfarenheterna i, samt ersätta, den befintliga informella rådgivande gruppen europeiska nätverket för chefer för offentliga arbetsförmedlingar, som kommissionen har stött sedan 1997, och vars synpunkter har beaktats i detta beslut. De huvudsakliga insatsområden som anges i den rådgivande gruppens rapport med titeln *PES Strategy 2020* bör bidra till moderniseringen och förstärkningen av de offentliga arbetsförmedlingarna.
- (15) Nätverket bör ge ömsesidigt stöd till nytta för medlemmarna och bör hjälpa medlemmarna med att stödja varandra i arbetet med att modernisera organisationsstrukturerna och tillhandahållandet av tjänster genom utökat samarbete, särskilt kunskapsöverföring, studiebesök och personalutbyten.
- (16) Nätverket och dess initiativ bör finansieras via Progress/sysselsättningsdelen av Europeiska unionens program för sysselsättning och social innovation, som inrättades genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1296/2013 ⁽¹⁾ inom ramen för de anslag som fastställs av Europaparlamentet och rådet.
- (17) När det gäller projekt som utvecklas av nätverket eller fastställs i samband med insatserna för ömsesidigt lärande och sedan genomförs i de enskilda offentliga arbetsförmedlingarna, bör medlemsstaterna ha tillgång till finansiering via Europeiska socialfonden (ESF), Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf) och Horisont 2020, unionens ramprogram för forskning och innovation (2014–2020) som inrättades genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1291/2013 ⁽²⁾.
- (18) Nätverket bör se till att det inte ersätter eller överlappar utan kompletterar de åtgärder som vidtagits som en del av den europeiska sysselsättningsstrategin i den mening som avses i avdelning IX i fördraget, framför allt de åtgärder som vidtagits av sysselsättningskommittén och dess verktyg, såsom den gemensamma bedömningsramen och programmet för ömsesidigt lärande. För att synergieffekter ska kunna uppstå bör kommissionen även se till att nätverkets sekretariat har ett nära samarbete med sysselsättningskommitténs sekretariat.
- (19) Detta beslut står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad *stadgan*). Detta beslut syftar särskilt till att säkerställa full respekt för rätten till tillgång till kostnadsfri arbetsförmedling och till att främja tillämpningen av artikel 29 i stadgan.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1296/2013 av den 11 december 2013 om Europeiska unionens program för sysselsättning och social innovation (EaSI) och om ändring av beslut nr 283/2010/EU om inrättande av ett europeiskt instrument Progress för mikrokrediter för sysselsättning och social delaktighet (EUT L 347, 20.12.2013, s. 238).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1291/2013 av den 11 december 2013 om inrättande av Horisont 2020 – ramprogrammet för forskning och innovation (2014–2020) och om upphävande av beslut nr 1982/2006/EG (EUT L 347, 20.12.2013, s. 104).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Inrättande av nätverket

Ett unionsomfattande nätverk för offentliga arbetsförmedlingar inrättas härmed för perioden från och med den 17 juni 2014 till och med den 31 december 2020 (nedan kallat *nätverket*). Nätverket ska genomföra de initiativ som anges i artikel 4.

Nätverket ska bestå av

- a) de offentliga arbetsförmedlingar som medlemsstaterna utser,
- b) kommissionen.

Sysselsättningskommittén ska ha observatörsstatus.

Medlemsstater med autonoma offentliga arbetsförmedlingar på lägre nivå än den nationella ska se till att dessa företräds i tillräcklig grad i nätverkets särskilda initiativ.

Artikel 2

Definition av *benchlearning*

I detta beslut och i samband med nätverkets verksamhet avses med *benchlearning* inrättandet av en systematisk och integrerad koppling mellan arbetet med benchmarking respektive ömsesidigt lärande som består i kartläggning av goda resultat genom indikatorbaserade benchmarkingsystem, inbegripet insamling, validering, konsolidering och bedömning av uppgifter, med lämpliga metoder, varvid slutsatserna bör ligga till grund för konkret och evidensbaserat arbete med ömsesidigt lärande, inbegripet modeller för god eller bästa praxis.

Artikel 3

Mål

Syftet med detta beslut är att främja samarbete mellan medlemsstaterna genom nätverket på sysselsättningsområdet, inom de offentliga arbetsförmedlingarnas ansvarsområden, i syfte att bidra till Europa 2020 och till genomförandet av relevant unionspolitik, och därigenom stödja

- a) de mest utsatta samhällsgrupperna med hög arbetslöshet, särskilt äldre arbetstagare och unga som varken arbetar eller studerar,
- b) arbete under anständiga villkor och hållbart arbete,
- c) ett bättre funktionssätt för arbetsmarknaderna i EU,
- d) identifiering av kompetensbrister och tillhandahållande av information om deras omfattning och var de finns samt bättre matchning mellan arbetssökandenas kompetens och arbetsgivarnas behov,
- e) bättre integrering av arbetsmarknaderna,
- f) ökad frivillig geografisk och yrkesmässig rörlighet på rättvis grund för att tillgodose särskilda arbetsmarknadsbehov,
- g) integration av personer som är utestängda från arbetsmarknaden som ett led i kampen mot social utestängning,
- h) utvärdering och bedömning av aktiva arbetsmarknadsinitiativ och ett effektivt och verksamt genomförande av dessa.

Artikel 4

Nätverkets initiativ

1. Inom de offentliga arbetsförmedlingarnas ansvarsområden ska nätverket särskilt genomföra följande initiativ:
 - a) Att utveckla och genomföra unionsomfattande evidensbaserad *benchlearning* bland de offentliga arbetsförmedlingarna för att med lämpliga metoder jämföra resultaten av deras arbete inom följande områden:
 - i) Att bidra till att minska arbetslösheten för alla åldersgrupper och för utsatta grupper;
 - ii) Att bidra till att minska arbetslöshetens varaktighet och att minska inaktivitet i syfte att motverka långtidsarbetslöshet och strukturarbetslöshet samt social utestängning;

- iii) Att tillsätta lediga tjänster (bland annat genom frivillig arbetskraftsrörlighet);
- iv) Att kunderna är nöjda när det gäller de offentliga arbetsförmedlingarnas tjänster.
- b) Att tillhandahålla ömsesidigt stöd antingen bilateralt eller i grupp genom samarbete, utbyte av information, erfarenheter och personal mellan medlemmarna i nätverket, inklusive stöd för genomförandet av landsspecifika rekommendationer från rådet som rör de offentliga arbetsförmedlingarna på begäran av medlemsstaten eller den offentliga arbetsförmedlingen i fråga.
- c) Att bidra till modernisering och förstärkning av de offentliga arbetsförmedlingarna på viktiga områden, i enlighet med Europa 2020-strategins sysselsättningspolitiska och sociala mål.
- d) Att utarbeta rapporter på begäran av Europaparlamentet, rådet eller kommissionen eller på eget initiativ.
- e) Att bidra till genomförandet av relevanta politiska initiativ.
- f) Att anta och genomföra sitt årliga arbetsprogram som fastställer dess arbetsmetoder, förväntade resultat och de uppgifter som rör genomförandet av benchlearning.
- g) Att främja och utbyta bästa praxis för att identifiera unga som varken arbetar eller studerar och utveckla initiativ som säkerställer att de ungdomarna får den kompetens som krävs för att komma in och stanna kvar på arbetsmarknaden.

Vad gäller det initiativ som fastställs i led a i första stycket ska vid benchmarkingen de indikatorer som anges i bilagan användas. Nätverket ska också delta aktivt i genomförandet av detta arbete genom att dela med sig av uppgifter, kunskaper och metoder. Medlemsstaterna är alltså behöriga att besluta om huruvida de ska delta på frivillig basis i ytterligare benchlearning inom andra områden än de som förtecknas i leden i–iv i led a.

2. Nätverket ska upprätta en rapporteringsmekanism för de initiativ som anges i punkt 1. Vid tillämpningen av den mekanismen ska medlemmarna i nätverket avlägga årliga rapporter till styrelsen.

Artikel 5

Samarbete

Nätverket ska inleda samarbete med relevanta berörda parter på arbetsmarknadsområdet, bland annat andra arbetsförmedlingar, och, i förekommande fall, arbetsmarknadens parter, organisationer som företräder arbetslösa personer eller utsatta grupper, icke-statliga organisationer vars uppdrag rör sysselsättning, regionala och lokala myndigheter, det europeiska policynätverket för utveckling av en politik för livslång vägledning samt privata arbetsförmedlingar, genom att låta dem medverka i verksamhet och möten av relevans i nätverket samt genom att utbyta information och uppgifter med dem.

Artikel 6

Nätverkets funktionssätt

1. Nätverket ska ledas av en styrelse. Medlemsstaterna ska till styrelsen utse en ordinarie ledamot och en suppleant från sina respektive offentliga arbetsförmedlingars ledning. Kommissionen ska också utse en ordinarie styrelseledamot och en suppleant. Suppleanterna i styrelsen ska ersätta de ordinarie ledamöterna vid behov.

Sysselsättningskommittén ska bland sina medlemmar och i enlighet med sin arbetsordning utse en representant som ska ha observatörsstatus i styrelsen, förutom vid styrelsemöten som hålls i en begränsad krets. Styrelsen ska kunna hålla möten i en begränsad krets där en ledamot per medlemsstat och en ledamot från kommissionen deltar, förutom när det gäller punkter på dagordningen som rör det årliga arbetsprogrammet. Styrelsens arbetsordning bör innehålla närmare bestämmelser om möten i en begränsad krets.

2. Styrelsen ska utse en ordförande och två vice ordförande bland dess ledamöter som utsetts av en medlemsstat. Ordföranden ska företräda nätverket. En vice ordförande ska ersätta ordföranden vid behov.

3. Styrelsen ska enhälligt anta sin arbetsordning. Den arbetsordningen ska bland annat innehålla bestämmelser om styrelsens beslutsfattande och om utnämning av ordförande och vice ordförande och deras mandatperiod.

4. Styrelsen ska genom majoritetsbeslut anta
 - a) nätverkets årliga arbetsprogram, som ska omfatta inrättandet av arbetsgrupper och regler för språkanvändning vid nätverkets möten,
 - b) en teknisk ram för genomförande, som en del av nätverkets årliga arbetsprogram, av benchmarking och ömsesidigt lärande, däribland benchlearningmetoder som bygger på de i bilagan till detta beslut angivna benchmarkingindikatorerna för jämförelse av de offentliga arbetsförmedlingarnas resultat, kontextvariabler, uppgiftsinlämningskrav och inlärningsverktygen i det integrerade programmet för ömsesidigt lärande,
 - c) nätverkets årliga rapport. Rapporten ska överlämnas till Europaparlamentet och rådet och den ska offentliggöras.
5. Styrelsen ska biträdas av ett sekretariat som tillhandahålls av och finns inom kommissionen. Sekretariatet ska i samarbete med ordföranden och vice ordförandena förbereda styrelsemöten, nätverkets årliga arbetsprogram och dess årliga rapport. Sekretariatet ska ha ett nära samarbete med sysselsättningskommitténs sekretariat.

Artikel 7

Finansiellt stöd för stimulansåtgärden

De sammanlagda medlen för genomförandet av detta beslut ska fastställas inom ramen för Progress/sysselsättningsdelen av Europeiska unionens program för sysselsättning och social innovation, vars årliga anslag ska godkännas av Europaparlamentet och rådet inom budgetramen.

Artikel 8

Ändring av bilagan om benchmarkingindikatorer

Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 9 för att ändra bilagan som fastställer benchmarkingindikatorer.

Artikel 9

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 8 ska ges till kommissionen från och med den 17 juni 2014 till och med den 31 december 2020.
3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 8 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
5. En delegerad akt som antas enligt artikel 8 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 10

Översyn

Senast den 18 juni 2017 ska kommissionen lämna en rapport om tillämpningen av detta beslut till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén. Man ska i rapporten särskilt bedöma i vilken utsträckning nätverket har bidragit till uppnåendet av de mål som anges i artikel 3 och om det har fullgjort sina uppgifter. Rapporten ska även innehålla en bedömning av hur benchmarkingen inom de områden som avses i artikel 4.1 a i–iv har utvecklats och genomförts av nätverket.

*Artikel 11***Ikraftträdande**

Detta beslut träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

*Artikel 12***Adressater**

Detta beslut riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 15 maj 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

D. KOURKOULAS

Ordförande

BILAGA

BENCHMARKINGINDIKATORER

- A. De kvantitativa indikatorerna för de områden som förtecknas i artikel 4.1 a i–iv är följande:
1. Bidrag till minskad arbetslöshet för alla åldersgrupper och för utsatta grupper
 - a) Antalet övergångar från arbetslöshet till sysselsättning per åldersgrupp, kön och kvalifikationsnivå, uttryckt som andel av antalet registrerade arbetslösa personer.
 - b) Antalet personer som lämnar de offentliga arbetsförmedlingarnas arbetslöshetsregister, uttryckt som andel av antalet registrerade arbetslösa personer.
 2. Bidrag till att minska arbetslöshetens varaktighet och att minska inaktivitet i syfte att motverka långtidsarbetslöshet och strukturarbetslöshet samt social utestängning
 - a) Antalet övergångar till sysselsättning inom t.ex. 6 och 12 månader från inledd arbetslöshet per åldersgrupp, kön och kvalifikationsnivå, uttryckt som andel av alla övergångar till sysselsättning inom de offentliga arbetsförmedlingarnas register.
 - b) Antalet inskrivna tidigare inaktiva personer i ett register hos en offentlig arbetsförmedling, uttryckt som andel av samtliga inskrivna i det registret per åldersgrupp och kön.
 3. Tillsättning av lediga tjänster (bland annat genom frivillig arbetskraftsrörlighet)
 - a) Antalet tillsatta lediga tjänster.
 - b) Svar på Eurostats arbetskraftsundersökning om de offentliga arbetsförmedlingarnas bidrag till att uppgiftslämnaren hittade sitt nuvarande jobb.
 4. Kundernas nöjdhet med de offentliga arbetsförmedlingarnas tjänster
 - a) Arbetssökandenas generella nöjdhet.
 - b) Arbetsgivarnas generella nöjdhet.
- B. Områden för benchmarking genom kvalitativ intern/extern bedömning av prestationsverktyg för de områden som förtecknas i artikel 4.1 a i–iv:
1. Strategisk resultatstyrning.
 2. Utformning av operativa rutiner, såsom effektiv förmedling/profilering av arbetssökande och skräddarsydd användning av aktiva arbetsmarknadsinstrument.
 3. Varaktig aktivering och hantering av övergångar.
 4. Arbetsgivarkontakter.
 5. Evidensbaserad utformning och tillämpning av de offentliga arbetsförmedlingarnas tjänster.
 6. Effektiv förvaltning av partnerskap med berörda parter.
 7. Fördelning av de offentliga arbetsförmedlingarnas resurser.
-

II

(Icke-lagstiftningsakter)

INTERNATIONELLA AVTAL

Information om ikraftträdande av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Republiken Turkiet om Republiken Turkiets medverkan i den verksamhet som bedrivs av Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk

Avtalet mellan Europeiska unionen och Republiken Turkiet om Republiken Turkiets medverkan i den verksamhet som bedrivs av Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk ⁽¹⁾ kommer att träda i kraft den 1 juni 2014, sedan det i artikel 10 i avtalet föreskrivna förfarandet avslutades den 2 maj 2014.

⁽¹⁾ EUT L 323, 8.12.2007, s. 24.

FÖRORDNINGAR

KOMMISSIONENS DELEGERADE FÖRORDNING (EU) nr 574/2014

av den 21 februari 2014

om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 305/2011 vad gäller bilaga III om den förlaga som ska användas för upprättandet av en prestandadeklaration för byggprodukter

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 305/2011 av den 9 mars 2011 om fastställande av harmoniserade villkor för saluföring av byggprodukter och om upphävande av rådets direktiv 89/106/EEG ⁽¹⁾, särskilt artikel 60 e, och

av följande skäl:

- (1) Enligt artikel 4.1 i förordning (EU) nr 305/2011 ska tillverkarna av byggprodukter upprätta en prestandadeklaration när en byggprodukt som omfattas av en harmoniserad standard eller överensstämmer med en europeisk teknisk bedömning utfärdad för den produkten släpps ut på marknaden. Enligt artikel 6.4 i förordning (EU) nr 305/2011 ska denna deklaration upprättas enligt förlagan i bilaga III till den förordningen.
- (2) I enlighet med artikel 60 e i förordning (EU) nr 305/2011 har kommissionen delegerats uppgiften att anpassa bilaga III till förordning (EU) nr 305/2011 med anledning av den tekniska utvecklingen.
- (3) Förlagan i bilaga III till förordning (EU) nr 305/2011 bör anpassas för att följa den tekniska utvecklingen, ge den flexibilitet som krävs för olika typer av byggprodukter och tillverkare samt förenkla prestandadeklarationen.
- (4) Den praktiska erfarenheten vid tillämpningen av bilaga III visar dessutom att tillverkarna skulle behöva ytterligare anvisningar om upprättandet av prestandadeklarationer för byggprodukter i enlighet med tillämplig lagstiftning. Genom sådana anvisningar skulle också en enhetlig och korrekt tillämpning av bilaga III garanteras.
- (5) Tillverkarna bör medges en viss flexibilitet för att upprätta prestandadeklarationerna, under förutsättning att de på ett klart och sammanhängande sätt lämnar den väsentliga information som krävs enligt artikel 6 i förordning (EU) nr 305/2011.
- (6) För en entydig identifikation av den produkt som omfattas av en prestandadeklaration när det gäller dess prestandanivåer eller prestandaklasser bör tillverkarna koppla varje enskild produkt till respektive produkttyp och till en viss uppsättning prestandanivåer eller prestandaklasser genom en sådan unik identifikationskod som avses i artikel 6.2 a i förordning (EU) nr 305/2011.
- (7) Syftet med artikel 11.4 i förordning (EU) nr 305/2011 är att göra det möjligt att identifiera och spåra varje enskild byggprodukt genom att tillverkarna anger typ-, tillverkningsparti- eller serienummer. Detta syfte uppnås inte genom en prestandadeklaration, som därefter bör användas för alla produkter som motsvarar den produkttyp som definieras i den. Det bör därför inte ställas något krav på att den information som krävs enligt artikel 11.4 ska finnas med i prestandadeklarationen.

⁽¹⁾ EUT L 88, 4.4.2011, s. 5.

- (8) När de anmälda organen är korrekt identifierade kan uppräknningen av alla intyg, provningar och beräknings- eller bedömningsrapporter som utfärdats bli omfattande och betungande, utan att den ger något mervärde för användarna av de produkter som omfattas av en prestandadeklaration. Tillverkarna bör därför inte vara skyldiga att ta med denna information i sina prestandadeklarationer.
- (9) För att öka effektiviteten och konkurrenskraften inom den europeiska byggindustrin som helhet bör de tillverkare som tillhandahåller prestandadeklarationer och vill dra nytta av förenklingen och anvisningarna för att underlätta tillhandahållandet av sådana deklarationer kunna göra det så snart som möjligt.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Bilaga III till förordning (EU) nr 305/2011 ska ersättas med bilagan till denna förordning.

Artikel 2

Prestandadeklarationer som utfärdats innan den här förordningen träder i kraft och som följer bestämmelserna i artikel 6 i förordning (EU) nr 305/2011 och den ursprungliga bilaga III till den förordningen ska anses följa den här förordningen.

Artikel 3

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 21 februari 2014.

På kommissionens vägnar
José Manuel BARROSO
Ordförande

BILAGA

"BILAGA III

PRESTANDEDEKLARATION

Nr

1. Produkttypens unika identifikationskod:
2. Avsedd användning/avsedda användningar:
.....
3. Tillverkare:
.....
4. Tillverkarens representant:
.....
5. System för bedömning och fortlöpande kontroll av prestanda:
- 6 a) Harmoniserad standard:
.....
Anmält/anmälda organ:
.....
- 6 b) Europeiskt bedömningsdokument:
.....
Europeisk teknisk bedömning:
.....
Tekniskt bedömningsorgan:
Anmält/anmälda organ:
.....
7. Angiven prestanda:
.....
8. Lämplig teknisk dokumentation och/eller särskild teknisk dokumentation:
.....

Prestandan för ovanstående produkt överensstämmer med den angivna prestandan. Denna prestandadeklARATION har utfärdats i enlighet med förordning (EU) nr 305/2011 på eget ansvar av den tillverkare som anges ovan.

Undertecknad på tillverkarens vägnar av:

[namn]

[ort] den [dag för utfärdande]

[underskrift]

Anvisningar för upprättande av prestandadeklarationen

1. ALLMÄNT

Dessa anvisningar ska vägleda tillverkarna när de upprättar en prestandadeklaration i enlighet med förordning (EU) nr 305/2011 enligt förlagan i denna bilaga (nedan kallad *förlagan*).

Anvisningarna ingår inte i de prestandadeklarationer som tillverkarna ska utfärda och bör inte bifogas dessa prestandadeklarationer.

Tillverkaren ska vid upprättandet av en prestandadeklaration

1. återge den text och de rubriker i förlagan som inte anges inom hakparentes,
2. ersätta de tomma fälten och hakparenteserna genom att föra in nödvändig information.

I prestandadeklarationen får tillverkarna även ange en hänvisning till den webbplats där kopian av prestandadeklarationen gjorts tillgänglig i enlighet med artikel 7.3 i förordning (EU) nr 305/2011. Detta kan anges efter punkt 8 eller på någon annan plats där den inte inkräktar på den obligatoriska informationens läsbarhet och tydlighet.

2. FLEXIBILITET

Under förutsättning att den obligatoriska information som krävs enligt artikel 6 i förordning (EU) nr 305/2011 ges på ett tydligt, fullständigt och sammanhängande sätt får tillverkaren göra följande:

1. Använda en annan uppställning än i förlagan.
2. Kombinera punkterna i förlagan genom att presentera några av dem tillsammans.
3. Presentera punkterna i förlagan i en annan ordning eller med hjälp av en eller flera tabeller.
4. Utelämnar vissa punkter i förlagan som inte är relevanta för den produkt som prestandadeklarationen har upprättats för. Detta gäller t.ex. då prestandadeklarationen grundas antingen på en harmoniserad standard eller på en europeisk teknisk bedömning som utfärdats för den produkten, vilket innebär att det andra alternativet inte är tillämpligt. Sådana utelämnanden kan också gälla de punkter som rör tillverkarens representant eller användningen av lämplig teknisk dokumentation och särskild teknisk dokumentation.
5. Presentera punkterna utan numrering.

Om tillverkarna önskar utfärda en enda prestandadeklaration som omfattar olika varianter av en produkttyp måste åtminstone följande delar förtecknas separat och anges tydligt för varje produktvariant: prestandadeklarationens nummer, identifikationskoden i punkt 1 och angiven prestanda i punkt 7.

3. ANVISNINGAR FÖR IFYLLANDE AV FORMULÄRET

Punkt i förlagan	Anvisning
Prestandadeklarationens nummer	Prestandadeklarationens referensnummer enligt artikel 9.2 i förordning (EU) nr 305/2011. Tillverkaren får själv bestämma numret. Det kan vara samma nummer som produkttypens unika identifikationskod som anges i punkt 1 i förlagan.

Punkt i förlagan	Anvisning
Punkt 1	Ange produkttypens unika identifikationskod enligt artikel 6.2 a i förordning (EU) nr 305/2011. I artikel 9.2 i förordning (EU) nr 305/2011 kopplas den unika identifikationskod som fastställts av tillverkaren och som ska följa på CE-märkningen till produkttypen och därmed också till uppsättningen prestandanivåer eller prestandaklasser hos en byggprodukt i enlighet med den prestandadeklaration som upprättas för produkten. Byggprodukternas mottagare, särskilt slutanvändarna, måste entydigt kunna identifiera denna uppsättning prestandanivåer eller prestandaklasser för varje särskild produkt. Tillverkaren av varje byggprodukt för vilken en prestandadeklaration har utarbetats ska därför koppla byggprodukten till respektive produkttyp och till en viss uppsättning prestandanivåer eller prestandaklasser genom en unik identifikationskod, som också ska fungera som referens enligt artikel 6.2 a i förordning (EU) nr 305/2011.
Punkt 2	Ange byggproduktens avsedda användning eller användningar i enlighet med den tillämpliga harmoniserade tekniska specifikationen, som tillverkaren förutsett.
Punkt 3	Ange tillverkarens namn, registrerade företagsnamn eller registrerade varumärke samt kontaktadress enligt vad som krävs i artikel 11.5 i förordning (EU) nr 305/2011.
Punkt 4	Denna punkt ska bara ingå och fyllas i om tillverkaren har utsett en representant. Ange i så fall namn och kontaktadress för tillverkarens representant vars uppdrag omfattar de uppgifter som anges i artikel 12.2 i förordning (EU) nr 305/2011.
Punkt 5	Ange numret på det tillämpliga systemet för bedömning och fortlöpande kontroll av byggproduktens prestanda enligt bilaga V till förordning (EU) nr 305/2011. Om det finns flera system ska varje system anges.
Punkterna 6 a och 6 b	Eftersom en tillverkare kan upprätta en prestandadeklaration grundad antingen på en harmoniserad standard eller på en europeisk teknisk bedömning som utfärdats för den produkten bör de två fall som anges i punkterna 6a och 6b behandlas som olika alternativ, där endast ett alternativ ska tillämpas och anges i prestandadeklarationen. I punkt 6 a – när en prestandadeklaration grundas på en harmoniserad standard – ska följande anges: a) Den harmoniserade standardens referensnummer och utfärdandedatum (daterad referens). b) Det eller de anmälda organens identifikationsnummer. Det är viktigt att de anmälda organens namn anges på originalspråket, utan översättning till andra språk. I punkt 6 b – när en prestandadeklaration grundas på en europeisk teknisk bedömning som utfärdats för den produkten – ska följande anges: a) Det europeiska bedömningsdokumentets nummer och utfärdandedatum. b) Den europeiska tekniska bedömningens nummer och utfärdandedatum. c) Det tekniska bedömningsorganets namn. d) Det eller de anmälda organens identifikationsnummer.

Punkt i förlagan	Anvisning
Punkt 7	I denna punkt ska prestandadeklarationen ange följande: a) En förteckning över väsentliga egenskaper i enlighet med de harmoniserade tekniska specifikationerna för avsedd användning eller avsedda användningar enligt punkt 2. b) För varje väsentlig egenskap, den angivna prestandan genom nivå eller klass eller i en beskrivning, eller för egenskaper utan angiven prestanda, förkortningen NPD (<i>No Performance Determined</i>, ingen prestanda fastställd). Denna punkt kan fyllas i med hjälp av en tabell som lyfter fram kopplingarna mellan de harmoniserade tekniska specifikationerna och de system för bedömning och fortlöpande kontroll av prestanda som tillämpas för varje väsentlig egenskap hos produkten samt prestandan för varje väsentlig egenskap. Prestandan ska anges på ett klart och tydligt sätt. Den kan därför inte beskrivas i prestandadeklarationen enbart genom införande av en beräkningsformel som användarna ska tillämpa. De prestandanivåer eller prestandaklasser som redovisas i referensdokumenten ska också återges i själva prestandadeklarationen och kan därför inte enbart anges genom hänvisningar i prestandadeklarationen. Prestandan, särskilt konstruktionsegenskaper, hos en byggprodukt får dock anges genom en hänvisning till respektive tillverkningsdokumentation eller konstruktionsberäkningar. I så fall ska de relevanta dokumenten bifogas prestandadeklarationen.
Punkt 8	Denna punkt ska bara ingå och fyllas i för en prestandadeklaration om lämplig teknisk dokumentation och/eller särskild teknisk dokumentation har använts i enlighet med artiklarna 36–38 i förordning (EU) nr 305/2011 för att ange de krav som produkten uppfyller. I så fall ska följande anges i denna punkt i prestandadeklarationen: a) Referensnummer för den särskilda och/eller lämpliga tekniska dokumentation som använts. b) De krav som produkten uppfyller.
Underskrift	Ersätt de tomma fälten mellan hakparenteserna med angiven information och en underskrift.”

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EU) nr 575/2014**av den 27 maj 2014****om ändring av förordning (EU) nr 383/2012 om fastställande av tekniska krav för körkort som är försedda med ett lagringsmedium (mikroprocessor)****(Text av betydelse för EES)**

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

med beaktande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/126/EG av den 20 december 2006 om körkort ⁽¹⁾, särskilt artikel 1.2, och

av följande skäl:

- (1) Kommissionens förordning (EU) nr 383/2012 ⁽²⁾ är tillämplig på körkort som är försedda med en mikroprocessor och i förordningen fastställs ett antal tekniska krav.
- (2) I avsnitt III.4.2 i bilaga III till förordning (EU) nr 383/2012 fastställs ett numreringsystem för EU-typgodkännande som grundas på att den medlemsstat som har beviljat EU-typgodkännandet har ett särskiljande nummer.
- (3) Med anledning av Kroatiens anslutning till unionen är det nödvändigt att tilldela landet ett särskiljande nummer som överensstämmer med FN/ECE:s nummerordning för typgodkännande.
- (4) Förordning (EU) nr 383/2012 bör därför ändras i enlighet med detta.
- (5) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från körkortskommittén.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Avsnitt III.4.2 i bilaga III till kommissionens förordning (EU) nr 383/2012 ska ersättas med texten i bilagan till denna förordning.

*Artikel 2*Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 27 maj 2014.

På kommissionens vägnar

José Manuel BARROSO

Ordförande⁽¹⁾ EUT L 403, 30.12.2006, s. 18.⁽²⁾ Kommissionens förordning (EU) nr 383/2012 av den 4 maj 2012 om fastställande av tekniska krav för körkort som är försedda med ett lagringsmedium (mikroprocessor) (EUT L 120, 5.5.2012, s. 1).

BILAGA

Avsnitt III.4.2 i bilaga III till kommissionens förordning (EU) nr 383/2012 ska ersättas med följande:

”III.4.2 Numreringssystem

Numreringssystemet för EU-typgodkännande ska bestå av:

a) Bokstaven 'e' följt av ett särskiljande nummer för den medlemsstat som har beviljat EU-typgodkännandet

- 1 för Tyskland
- 2 för Frankrike
- 3 för Italien
- 4 för Nederländerna
- 5 för Sverige
- 6 för Belgien
- 7 för Ungern
- 8 för Tjeckien
- 9 för Spanien
- 11 för Förenade kungariket
- 12 för Österrike
- 13 för Luxemburg
- 17 för Finland
- 18 för Danmark
- 19 för Rumänien
- 20 för Polen
- 21 för Portugal
- 23 för Grekland
- 24 för Irland
- 25 för Kroatien
- 26 för Slovenien
- 27 för Slovakien
- 29 för Estland
- 32 för Lettland
- 34 för Bulgarien
- 36 för Litauen
- 49 för Cypern
- 50 för Malta

b) Bokstäverna DL föregås av ett bindestreck och följs av de två siffror som anger det löpnummer som tilldelats denna förordning eller senaste större tekniska ändringen av denna förordning. Löpnumret för denna förordning är 00.

c) Ett unikt identifieringsnummer för EU-typgodkännandet som hänförs till den utfärdande medlemsstaten.

Exempel på numreringssystem för EU-typgodkännandet: e50-DL00 12345

Godkännandenumret ska lagras i en mikroprocessor i DG 1 för varje körkort som har en sådan mikroprocessor.”

KOMMISSIONENS GENOMFÖRANDEFÖRORDNING (EU) nr 576/2014**av den 27 maj 2014****om fastställande av schablonimportvärden för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker**

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1234/2007 av den 22 oktober 2007 om upprättande av en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna och om särskilda bestämmelser för vissa jordbruksprodukter ("förordningen om en samlad marknadsordning") ⁽¹⁾,

med beaktande av kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 543/2011 av den 7 juni 2011 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1234/2007 vad gäller sektorn för frukt och grönsaker och sektorn för bearbetad frukt och bearbetade grönsaker ⁽²⁾, särskilt artikel 136.1, och

av följande skäl:

- (1) I genomförandeförordning (EU) nr 543/2011 fastställs, i enlighet med resultatet av de multilaterala handelsförhandlingarna i Uruguayrundan, kriterierna för kommissionens fastställande av schablonvärden vid import från tredjeländer, för de produkter och de perioder som anges i del A i bilaga XVI till den förordningen.
- (2) Varje arbetsdag fastställs ett schablonimportvärde i enlighet med artikel 136.1 i genomförandeförordning (EU) nr 543/2011 med hänsyn till varierande dagliga uppgifter. Denna förordning bör därför träda i kraft samma dag som den offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De schablonimportvärden som avses i artikel 136 i genomförandeförordning (EU) nr 543/2011 fastställs i bilagan till denna förordning.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft samma dag som den offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 27 maj 2014.

På kommissionens vägnar

För ordföranden

Jerzy PLEWA

Generaldirektör för jordbruk och landsbygdsutveckling

⁽¹⁾ EUT L 299, 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 157, 15.6.2011, s. 1.

BILAGA

Schablonimportvärden för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

(euro/100 kg)		
KN-nummer	Kod för tredjeland ⁽¹⁾	Schablonimportvärde
0702 00 00	AL	45,8
	MA	33,4
	MK	75,5
	TR	68,5
	ZZ	55,8
0707 00 05	AL	36,9
	MK	39,9
	TR	119,9
0709 93 10	ZZ	65,6
	MA	29,9
	TR	111,2
0805 10 20	ZZ	70,6
	EG	41,2
	MA	41,0
0805 50 10	TR	49,7
	ZZ	44,0
	TR	121,8
0808 10 80	ZA	139,4
	ZZ	130,6
	AR	104,4
	BR	97,8
	CL	95,3
	CN	98,7
	MK	26,7
	NZ	138,9
	US	185,4
	ZA	105,3
	ZZ	106,6

⁽¹⁾ Landsbeteckningar som fastställs i kommissionens förordning (EG) nr 1833/2006 (EUT L 354, 14.12.2006, s. 19). Koden ZZ står för "övrigt ursprung".

BESLUT

KOMMISSIONENS GENOMFÖRANDEBESLUT

av den 27 maj 2014

om ändring av beslut 2011/166/EU om inrättande av Share-Eric-konsortiet

(2014/302/EU)

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 723/2009 av den 25 juni 2009 om gemenskapens rättsliga ram för ett konsortium för europeisk forskningsinfrastruktur (Eric-konsortium) ⁽¹⁾, särskilt artikel 11.1, och

av följande skäl:

- (1) Genom kommissionens beslut 2011/166/EU ⁽²⁾ inrättades Share (*Survey of Health, Ageing and Retirement in Europe*) som ett europeiskt konsortium för europeisk forskningsinfrastruktur (Share-Eric).
- (2) Stadgarna för Share-Eric-konsortiet som bifogas beslut 2011/166/EU tillåter en överföring av det stadgeenliga sätet från Nederländerna till Tyskland så snart den deklaration som krävs enligt artikel 5.1 d i förordning (EG) nr 723/2009 tillhandahålls av de tyska myndigheterna.
- (3) Som ett resultat av den tyska deklarationen överlämnade Share-Eric den 21 september 2013 ett förslag till kommissionen om ändring av konsortiets stadgar i enlighet med artikel 11.1 i förordning (EG) nr 723/2009.
- (4) Flera ändringar, bland andra ändringen med beaktande av överföringen av det stadgeenliga sätet till Tyskland, trädde i kraft i enlighet med artikel 11.4 i förordning (EG) nr 723/2009.
- (5) Andra ändringsförslag om ägande och spridning av Share-Eric-data och om ändring av skattebefrielser i samband med flyttning av sätet till Tyskland kräver kommissionens godkännande.
- (6) De åtgärder som föreskrivs i detta beslut är förenliga med yttrandet från den kommitté som inrättats enligt artikel 20 i förordning (EG) nr 723/2009.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Share-Erics stadgar som finns i bilagan till beslut 2011/166/EU ska ändras i enlighet med bilagan till detta beslut.

Artikel 2

Detta beslut träder i kraft den tredje dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Utfärdat i Bryssel den 27 maj 2014.

På kommissionens vägnar

José Manuel BARROSO

Ordförande

⁽¹⁾ EUT L 206, 8.8.2009, s. 1.

⁽²⁾ Kommissionens beslut 2011/166/EU av den 17 mars 2011 om inrättande av Share-Eric-konsortiet (EUT L 71, 18.3.2011, s. 20).

BILAGA

Stadgarna för Share-Eric-konsortiet ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 11.2 ska ersättas med följande:

"2. Share-Eric-konsortiet äger undersökningen och alla dess data, inklusive tillägg som godkänts av Share, meta- och paradata, adressfiler och länkfiler samt alla immateriella rättigheter som härrör från planering och genomförande av undersökningen."

2. Artikel 12.1 ska ersättas med följande:

"1. Share-Eric-konsortiet ska, efter rensning, imputering och dokumentation samt med beaktande av internationella och nationella lagar om integritetsskydd, utan dröjsmål sprida insamlade data till forskarsamhället."

3. Artikel 13 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 4 ska ersättas med följande:

"4. Skattebefrielser som bygger på artikel 143.1 g och artikel 151.1 b i direktiv 2006/112/EG och är i enlighet med artiklarna 50 och 51 i rådets genomförandeförordning (EU) nr 282/2011 (*) ska tillämpas på inköp av varor och tjänster som är avsedda för officiell användning av Share-Eric-konsortiet, som upphandlas och betalas av det, och för vilka de mervärdesskattebelopp som ska återbetalas överskrider 25 euro per faktura. Enskilda medlemmars upphandling ska inte omfattas av dessa undantag.

Första stycket ska dock inte tillämpas på ett sådant sätt att konkurrensen snedvrids.

(*) EUT L 77, 23.3.2011, s. 1."

b) Följande nya punkter 5 och 6 ska läggas till:

"5. Punktskattepliktiga varor enligt definitionen i artikel 1.1 b och c i rådets direktiv 2008/118/EG (*) kan beviljas undantag från betalning av punktskatt i enlighet med artikel 12.1 b i det direktivet, under förutsättning att dessa endast är avsedda för officiell användning av Share-Eric-konsortiet och upphandlas och betalas av det.

Inget undantag från betalning av punktskatt ska beviljas för punktskattepliktiga varor som är avsedda för enskilt bruk av Share-Eric-konsortiets anställda eller av tredje parter.

6. Skatter som betalats på energiprodukter och elektricitet enligt definitionen i artikel 1.1 a i direktiv 2008/118/EG kan återbetalas i enlighet med artikel 12.1 b och artikel 12.2 i det direktivet, under förutsättning att dessa energiprodukter och denna elektricitet uteslutande är avsedda för officiell användning av Share-Eric-konsortiet och upphandlas och betalas av det, och att skatten överskrider 25 euro per faktura.

Inget undantag ska beviljas för energiprodukter eller elektricitet avsedd för personligt bruk av Share-Eric-konsortiets anställda eller av tredje parter.

(*) EUT L 9, 14.1.2009, s. 12."

EUROPEISKA CENTRALBANKENS BESLUT**av den 20 februari 2014****om förbudet mot monetär finansiering och hur nationella centralbanker förräntar inlåning från staten****(ECB/2014/8)****(2014/303/EU)**

ECB-RÅDET HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 132.1 andra strecksatsen,

med beaktande av stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken, särskilt artikel 34.1 andra strecksatsen, och

av följande skäl:

- (1) Enligt artikel 271 d i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och artikel 35.6 i stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken, jämförda med skäl 9 i rådets förordning (EG) nr 3603/93 ⁽¹⁾ är ECB-rådet behörigt att granska huruvida de nationella centralbankerna fullgör sina förpliktelser enligt fördragen. ECB-rådet granskar därför huruvida de nationella centralbankerna fullgör sina förpliktelser avseende förbudet mot monetär finansiering som framgår av artikel 123 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Mot bakgrund av ECB-rådets granskande roll vill Europeiska centralbanken (ECB) med detta beslut förtydliga vilka kriterier ECB tillämpar på centralbankernas förräntning av inlåning från staten och myndigheter vid granskningen av fördragets förbud mot monetär finansiering.
- (2) Vid sin granskning av huruvida förbudet mot monetär finansiering som framgår av artikel 123 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt efterlevs kommer ECB att beakta vilken ränta som utgår på inlåning från staten, en ränta som inte bör överstiga aktuella penningmarknadsräntor. Detta beslut anger vilka marknadsräntor som från och med den 1 december 2014 kommer att utgöra den övre gränsen för förräntningen av inlåning från staten när ECB bedömer huruvida förpliktelserna enligt fördraget fullgjorts.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

*Artikel 1***Definitioner**

I detta beslut avses med

- a) *staten*: alla de offentliga enheter som nämns i artikel 123 i fördraget, tolkat mot bakgrund av förordning (EG) nr 3603/93, med undantag för offentligt ägda kreditinstitut som, vad gäller tillförseln av centralbanksreserver, behandlas på samma sätt som privata kreditinstitut av de nationella centralbankerna och ECB.
- b) *inlåning från staten*: inlåning över natten och inlåning med fast löptid som en nationell centralbank tar emot från staten.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 3603/93 av den 13 december 1993 om fastställande av definitioner för tillämpningen av de förbud som avses i artiklarna 104 och 104b.1 i fördraget (EGT L 332, 31.12.1993, s. 1).

- c) *marknadsränta över natten utan säkerhet*: i) avseende inlåning över natten i euro, EONIA-räntan, och ii) avseende inlåning över natten i en annan valuta, en jämförbar räntesats.
- d) *marknadsränta med säkerhet*: i) avseende inlåning med fast löptid i euro, reporäntan EUREPO med jämförbar löptid om möjligt, och ii) avseende inlåning med fast löptid i en annan valuta, en jämförbar räntesats.

Artikel 2

Förräntning av inlåning från staten och efterlevnad av förbudet mot monetär finansiering

1. Vid granskningen av huruvida förbudet mot monetär finansiering efterlevs ska följande övre gränser för förräntningen av inlåning från staten hos de nationella centralbankerna gälla:
 - a) För inlåning över natten, marknadsräntan över natten utan säkerhet.
 - b) För inlåning med fast löptid, marknadsräntan med säkerhet eller, om sådan saknas, marknadsräntan över natten utan säkerhet.
2. Granskningen av huruvida de övre gränser som avses i punkt 1 efterlevts ska ske med beaktande av alla relevanta fakta i det enskilda fallet.

Artikel 3

Ikraftträdande

1. ECB ska tillämpa bestämmelserna i detta beslut från och med den 1 december 2014.
2. Detta beslut träder i kraft den 22 februari 2014.

Utfärdat i Frankfurt am Main den 20 februari 2014.

Mario DRAGHI
ECB:s ordförande

RIKTLINJER

EUROPEISKA CENTRALBANKENS RIKTLINJE

av den 20 februari 2014

om de nationella centralbankernas inhemska förvaltningsåtgärder av tillgångar och skulder

(ECB/2014/9)

(2014/304/EU)

ECB-RÅDET HAR ANTAGIT DENNA RIKTLINJE

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 127.2 första strecksatsen,

med beaktande av stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken, särskilt artiklarna 12.1 och 14.3, och

av följande skäl:

- (1) För att genomföra den gemensamma penningpolitiken måste Europeiska centralbanken (ECB) specificera de allmänna principer som de nationella centralbankerna i medlemsstater som har euron som valuta (nedan kallade *nationella centralbanker*) ska följa när de utför inhemska åtgärder med tillgångar och skulder på eget initiativ; dessa åtgärder bör inte påverka den gemensamma penningpolitiken.
- (2) Repoavtal som slutits mellan de nationella centralbankerna och nationella centralbanker utanför Eurosystemet kan få konsekvenser för eurolikviditeten och därmed den gemensamma penningpolitiken när de aktiveras. För att bättre skydda den gemensamma penningpolitikens integritet beslutade därför ECB-rådet den 22 oktober 2009 att dess godkännande måste inhämtas innan vissa likviditetsarrangemang ingås mellan de nationella centralbankerna och nationella centralbanker utanför Eurosystemet.
- (3) Begränsningar av förräntningen på inlåning från staten som de nationella centralbankerna innehar i egenskap av fiskalt ombud i enlighet med artikel 21.2 i stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken (nedan kallad *ECBS-stadgan*) måste specificeras för att skydda den gemensamma penningpolitikens integritet, samt för att skapa incitament så att inlåning från staten placeras på marknaden vilket då underlättar Eurosystemets likviditetshantering och genomförandet av penningpolitiken. Genom att introducera en övre gräns för den ränta som utgår på inlåning från staten och basera denna på penningmarknadsräntorna underlättas den granskning som ECB utför i enlighet med artikel 271 d i fördraget för att säkerställa att de nationella centralbankerna iakttar förbudet mot monetär finansiering.
- (4) Mot bakgrund av den exceptionella och tillfälliga situationen avseende inlåning från staten i samband med EU- och IMF-program samt andra jämförbara finansiella stödprogram, bör de tillämpliga reglerna inte inskränka staternas möjligheter att även fortsättningsvis ha sina medel hos den nationella centralbanken, inte minst med tanke på att sådan inlåning kan utgöra en del av villkoren i ett program. Att sådan inlåning undantas från tröskelvärdet påverkar inte den gemensamma penningpolitiken i samma utsträckning som nationella centralbankers innehav av inlåning från staten i andra medlemsstater som har euron som valuta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Räckvidd

1. Denna riktlinje ska tillämpas av alla nationella centralbankstransaktioner som involverar eurobelopp, inklusive sådana transaktioner som nationella centralbanker utför antingen för egen räkning eller som ombud för tredje part, eller utför samtidigt både för egen räkning och som ombud. Följande transaktioner omfattas inte av denna riktlinje:

- a) Stående faciliteter och transaktioner som de nationella centralbankerna utför på ECB:s anmodan, särskilt transaktioner som genomförs i enlighet med riktlinje ECB/2011/14 ⁽¹⁾.
 - b) Transaktioner med ädelmetaller och valutatransaktioner mot euro som omfattas av riktlinje ECB/2003/12 ⁽²⁾.
 - c) De nationella centralbankernas transaktioner avseende likviditetsstöd i krislägen.
2. Artiklarna 7 och 8 ska inte tillämpas på transaktioner som de nationella centralbankerna utför
- a) som fiskala ombud i enlighet med artikel 21.2 i ECBS-stadgan,
 - b) för egna administrativa ändamål eller för sin personal i enlighet med artikel 24 i ECBS-stadgan,
 - c) relaterade till personalens pensionsfond,
 - d) när de bedriver ett insättningssystem för sina anställda eller andra kunder,
 - e) för att överföra sin vinst till staten.

Om en nationell centralbank anlitar en utomstående förvaltare för de anställdas pensionsfond, omfattas pensionsfondens transaktioner inte av artiklarna 6 och 9. Därutöver ska skyldigheten att i efterhand rapportera enligt artiklarna 6 och 9 inte gälla för transaktioner som utförs av de nationella centralbankerna för egna administrativa ändamål eller transaktioner relaterade till checkräkningskonton som de anställda och andra kunder har hos nationella centralbanker.

3. Med undantag för skyldigheterna att i efterhand rapportera enligt artikel 6.1 ska denna riktlinje inte tillämpas på transaktioner som företas inom ramen för Eurosystemets reservförvaltningstjänster.

4. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 1 ovan ska artiklarna 5 och 11 tillämpas på inlåning från staten som är de nominerad i euro eller utländsk valuta.

Artikel 2

Definitioner

I denna riktlinje gäller följande definitioner:

- a) *repoavtal*: ett avtal genom vilket en nationell centralbank och en nationell centralbank utanför euroområdet ingår ett eller flera specifika återköpsavtal. I ett repoavtal förbinder sig den ena parten att köpa (eller sälja) värdepapper de nominerade i euro till/från sin motpart till ett visst pris i euro på transaktionsdagen, och förbinder sig samtidigt att sälja (eller köpa tillbaka) motsvarande värdepapper från motparten till ett i förväg överenskommet pris i euro på förfallodagen.
- b) *staten*: alla de offentliga enheter i en medlemsstat eller andra offentligrättsliga EU-organ som nämns i artikel 123 i fördraget, såsom dessa tolkas mot bakgrund av rådets förordning (EG) nr 3603/93 ⁽³⁾, med undantag för offentligt ägda kreditinstitut; de nationella centralbankerna och ECB ska behandla dessa på samma sätt som privata kreditinstitut vad gäller tillförseln av centralbanksreserver.

⁽¹⁾ Riktlinje ECB/2011/14 av den 20 september 2011 om Eurosystemets penningpolitiska instrument och förfaranden (EUT L 331, 14.12.2011, s. 1).

⁽²⁾ Riktlinje ECB/2003/12 av den 23 oktober 2003 för de deltagande medlemsstaternas transaktioner med rörelsemedel i utländsk valuta enligt artikel 31.3 i stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken (EUT L 283, 31.10.2003, s. 81).

⁽³⁾ Rådets förordning (EG) nr 3603/93 av den 13 december 1993 om fastställande av definitioner för tillämpningen av de förbud som avses i artikel 104 och 104b.1 i fördraget (EGT L 332, 31.12.1993, s. 1).

- c) *inlåning från staten*: inlåning över natten och inlåning med fast löptid som en nationell centralbank tar emot från staten, inklusive inlåning i utländsk valuta.
- d) *marknadsränta över natten utan säkerhet*: a) avseende inlåning över natten i inhemsk valuta, EONIA-räntan, och b) avseende inlåning över natten i utländsk valuta, en jämförbar räntesats.
- e) *marknadsränta med säkerhet*: a) avseende inlåning med fast löptid i inhemsk valuta, reporäntan EUREPO med jämförbar löptid om möjligt, och b) avseende inlåning med fast löptid i utländsk valuta, en jämförbar räntesats.
- f) *bruttonationalprodukt*: värdet av en ekonomis samlade produktion av varor och tjänster, minus insatsförbrukning, plus nettoskatter på produkter och import, under en viss tidsperiod.
- g) *ränta på inlåningsfaciliteten*: den fördefinierade ränta som motparter erhåller när de använder Eurosystemets inlåningsfacilitet för att göra insättningar över natten hos en nationell centralbank.

Artikel 3

Organisationsfrågor

1. De nationella centralbankerna ska vidta, och ECB:s direktion granska, lämpliga åtgärder så att motparterna kan skilja mellan transaktioner som de nationella centralbankerna utför enligt den här riktlinjen och sådana ECBS-transaktioner som de nationella centralbankerna utför i enlighet med de instrument och förfaranden som framgår av riktlinje ECB/2011/14.
2. De nationella centralbankerna ska vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att de nationella centralbankerna inte utnyttjar sekretessbelagd penningpolitisk information när de utför transaktioner som omfattas av den här riktlinjen.
3. De nationella centralbankerna ska informera ECB om vilka åtgärder de vidtar för att uppfylla kraven enligt punkterna 1 och 2.

Artikel 4

Förhandsgodkännande av repoavtal med nationella centralbanker utanför Eurosystemet

1. Innan de nationella centralbankerna ingår repoavtal med nationella centralbanker utanför Eurosystemet ska de inhämta ECB-rådets godkännande.
2. De nationella centralbankerna ska lämna in sin begäran om ECB:s förhandsgodkännande så tidigt som möjligt före den dag då repoavtalen förväntas ingås. Varje sådan begäran ska minst omfatta följande uppgifter:
 - a) Identiteten på motparten till repoavtalet.
 - b) Syftet med repoavtalet.
 - c) Om uppgifterna redan finns ska man även ange belopp och datum för enskilda repotransaktioner; det beräknade sammanlagda beloppet på transaktionerna.
 - d) Repoavtalets löptid och, om uppgifterna redan finns, löptiden för enskilda repotransaktioner som kommer att ingås.
 - e) All övrig information som den nationella centralbank som lämnar in begäran bedömer som relevant.
3. ECB-rådet ska snarast möjligt besvara varje begäran, dock senast 40 arbetsdagar efter mottagandet av en sådan begäran.
4. När ECB-rådet tar emot en begäran om förhandsgodkännande ska det beakta
 - a) huvudmålet att säkerställa penningpolitikens integritet,
 - b) att Eurosystemets likviditetshantering i euro är fortsatt effektiv,

- c) ett samordnat tillvägagångssätt i Eurosystemet för att genomföra repoavtal med nationella centralbanker utanför Eurosystemet,
 - d) att lika konkurrensvillkor råder för alla kreditinstitut i medlemsstater som har euron som valuta.
5. Om ECB-rådet anser att ett repoavtal inte uppfyller målen enligt punkt 4, kan det begära att repoavtalet som det ombetts godkänna
- a) genomförs senare än ursprungligen planerat, eller
 - b) ändras i specifika punkter och sedan lämnas in på nytt in för godkännande innan det ingås av den berörda nationella centralbanken.
6. ECB-rådet ska, med beaktande av proportionalitetsprincipen och principen om icke-diskriminering, sträva efter att godkänna nationella centralbankers begäran om förhandsgodkännande.

Artikel 5

Begränsningar av förräntningen på inlåning från staten

1. Förräntningen på inlåning från staten får ej överstiga:
 - a) För inlåning över natten, marknadsräntan över natten utan säkerhet.
 - b) För inlåning med fast löptid, marknadsräntan med säkerhet eller, om sådan saknas, marknadsräntan över natten utan säkerhet.
2. Varje kalenderdag då summan av inlåningen över natten och inlåningen med fast löptid från alla stater hos en nationell centralbank överstiger det högre beloppet av a) 200 miljoner euro eller b) 0,04 procent av BNP i den medlemsstat där den nationella centralbanken är belägen, ska förräntas med 0 procent.
3. Den inlåning från staten som är relaterad till EU- och IMF-program samt andra jämförbara finansiella stödprogram och som hålls på konton hos nationella centralbanker ska omfattas av punkt 1 men ska inte tas med vid beräkningen av det tröskelvärde som avses i punkt 2.

Artikel 6

Rapportering

1. De nationella centralbankerna ska i efterhand rapportera till ECB om den samlade nettolikviditetseffekten som är resultatet av deras inhemska förvaltningstransaktioner av tillgångar och skulder inom ramen för Eurosystemets allmänna likviditetshanteringsram. En nationell centralbank ska inkludera den egna överföringen av vinst till staten i sin prognos över autonoma likviditetsfaktorer minst en vecka innan överföringen sker. Därutöver ska en nationell centralbank med hjälp av lämpliga åtgärder säkerställa att investeringstransaktioner och insättningssystem inte medför oförutsebara likviditetseffekter.
2. Med hjälp av det rapporteringsformat som framgår av bilaga II till denna riktlinje ska de nationella centralbankerna en gång per månad informera ECB om vilka transaktioner som de genomfört föregående månad. Vad gäller den månadsvisa rapporteringen så ska ett generellt tröskelvärde på 500 miljoner euro gälla för den månadsvisa omsättningen i varje enskild kategori som anges i bilaga II, och transaktionerna ska räknas in i tröskelvärdet enligt följande:
 - a) Summan av köp, försäljningar och inlösen (brutto) för var och en av följande kategorier:
 - i) investeringstransaktioner,
 - ii) transaktioner avseende pensionsfonder,
 - iii) transaktioner som genomförts i egenskap av ombud.
 - b) Summa värdepapperslån (brutto) för följande kategorier:
 - i) värdepapperslån, och
 - ii) repotransaktioner.

- c) Summa kreditgivning och inlåning (brutto) för kategorierna kredit och insättningssystem.
- d) Beloppet för var och en av följande kategorier:
 - i) förpliktelser gentemot tredje part, och
 - ii) överföringar och subventioner.

Om summan (brutto) av transaktionerna inom en kategori ligger under tröskelvärdet ska de nationella centralbankerna rapportera noll i rapporteringsformatet på samma sätt som om inga transaktioner ägt rum. De nationella centralbankerna får fortsätta rapportera alla sina transaktioner till ECB även om tröskelvärdet för en eller flera kategorier inte uppnås (full rapportering).

För transaktioner som utförs inom ramen för Eurosystemets reservförvaltningstjänster ska de nationella centralbankerna därutöver även uppfylla alla andra tillämpliga rapporteringskrav.

3. Om rapporteringskraven visar att förvaltningsåtgärder avseende tillgångar och skulder för en viss nationell centralbank står i konflikt med kraven för den gemensamma penningpolitiken får ECB ge specifika instruktioner om hur den berörda nationella centralbanken ska förvalta sina tillgångar och skulder.

Artikel 7

Tröskelvärden

1. För att genomföra transaktioner över tröskelvärdet enligt bilaga I till denna riktlinje krävs ett förhandsgodkännande från ECB-rådet. Ett sådant tröskelvärde gäller även repotransaktioner utan att detta påverkar förfarandet för förhandsgodkännande av repoavtal i artikel 4.
2. Utöver tröskelvärdet för de sammanlagda dagliga transaktionerna i bilaga I till denna riktlinje, får ECB ange och tillämpa ytterligare tröskelvärden för de nationella centralbankernas sammanlagda köp eller försäljningar av tillgångar och skulder under en viss tidsperiod.
3. ECB-rådet får när som helst ändra tröskelvärdena i bilaga I till denna riktlinje.

Artikel 8

Förfarande för att begära och bevilja förhandsgodkännande

1. De nationella centralbankerna ska lämna in en begäran om förhandsgodkännande så tidigt som möjligt. Om transaktionen måste avvecklas samma dag eller nästa arbetsdag måste ECB erhålla en begäran senast kl. 09:00 ⁽¹⁾ på den aktuella handelsdagen. För andra transaktioner måste ECB erhålla motsvarande begäran senast kl. 11:00 på den aktuella handelsdagen.
2. En begäran från de nationella centralbankerna ska göras i enlighet med bilaga II till denna riktlinje. Om en transaktion, för vilken förhandsgodkännande söks och beviljats, inte genomförs i enlighet med förhandsgodkännandet ska den nationella centralbanken omedelbart informera ECB.
3. Under exceptionella omständigheter får nationella centralbanker som genomför värdepapperslån mot säkerhet, om marknadsdeltagarna inte kan tillhandahålla specifika värdepapper, även lämna in sin begäran för ett sent förhandsgodkännande samma dag under den sena eftermiddagen.
4. ECB ska så snart som möjligt besvara de nationella centralbankernas begäran om ett förhandsgodkännande, och omedelbart besvara en begäran för ett sent godkännande samma dag. För transaktioner som ska avvecklas på handelsdagen eller påföljande arbetsdag ska ECB svara senast kl. 10.15 på den planerade handelsdagen. För andra transaktioner ska ECB svara senast kl. 13:00 på den planerade handelsdagen. Om en nationell centralbank inte erhåller något svar före detta klockslag får den, efter att ha kontrollerat att ECB erhållit centralbankens begäran men inte besvarat den, fr.o.m. kl. 13.15 anta att begäran har godkänts.

⁽¹⁾ Alla hänvisningar avser centraleuropeisk tid som beaktar omställningen till centraleuropeisk sommartid.

5. ECB ska granska varje begäran med målet att säkerställa överensstämmelse med Eurosystemets gemensamma penningpolitik, och beakta både de konsekvenser som individuella nationella centralbankers transaktioner har såväl som den sammanlagda effekten av sådana transaktioner i de medlemsstater som har euron som valuta. Utan att detta mål påverkas ska ECB sträva efter att godkänna en begäran från de nationella centralbankerna.

Artikel 9

Uppföljning

1. En gång per år ska ECB:s styrelse överlämna en rapport till ECB-rådet om genomförandet och tillämpningen av denna riktlinje. Rapporten ska innehålla information om
 - a) tillämpningen av förfarandet för förhandsgodkännande,
 - b) de nationella centralbankernas praxis avseende inhemska förvaltningstransaktioner av tillgångar och skulder,
 - c) huruvida denna rekommendation följs.
2. Om det finns tvivel huruvida artikel 5.1–5.3 följs, får ECB begära information från de nationella centralbankerna.

Artikel 10

Sekretess

Alla uppgifter som lämnas i samband med ovannämnda förfaranden, inklusive uppföljningsrapporten enligt artikel 9, ska omfattas av sekretess.

Artikel 11

Övergångsbestämmelse

Inlåning från staten med fast löptid hos de nationella centralbankerna omfattas av artikel 5.1 men ska först tas med vid beräkningen av det tröskelvärde som avses i artikel 5.2 från och med den 1 december 2015.

Artikel 12

Verkan och genomförande

1. Denna riktlinje får verkan den andra dagen efter det att den har antagits.
2. De nationella centralbankerna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa denna riktlinje från och med den 1 december 2014. De ska senast den 31 oktober 2014 informera ECB om de texter och medel som avser dessa åtgärder.

Artikel 13

Adressater

Denna riktlinje riktar sig till de nationella centralbankerna.

Utfärdad i Frankfurt am Main den 20 februari 2014.

På ECB-rådets vägnar
Mario DRAGHI
ECB:s ordförande

BILAGA I

**TRÖSKELVÄRDEN FÖR DE NATIONELLA CENTRALBANKERNAS INHEMSKA TRANSAKTIONER AVSE-
ENDE TILLGÅNGAR OCH SKULDER SOM UTFÖRS ETT VISST DATUM**

Tillämpligt tröskelvärde

**Avvecklingsdagens effekt
(transaktioner sammanlagt [netto]) ⁽¹⁾**

200 miljoner euro

⁽¹⁾ Nettolikviditetseffekt av de planerade transaktionerna för dagen, som ska avvecklas under en kalenderdag, som sammanfaller med handelsdagen eller följer på denna.

MÅNADSVIS RAPPORTERING AV INHEMSKA FÖRVALTNINGSTRANSAKTIONER AVSEENDE TILLGÅNGAR OCH SKULDER

	Transaktionskategori										
	Transaktioner avseende investeringar	Transaktioner avseende pensionsfonder	Transaktioner i egenskap av ombud		Värdepapperslån	Transaktioner avseende repor		Kredit och insättnings-system		Förpliktelser gentemot tredje part	Överföringar och subventioner
Hur transaktionen genomförs	1. Inom balansräkningen 2. Utanför balansräkningen	1. Inom balansräkningen 2. Utanför balansräkningen	1. Inom balansräkningen 2. Utanför balansräkningen	Antal transaktioner	nnnnnn	nnnnnn	Antal transaktioner	nnnnnn	Typ av transaktion	xxxxx	xxxxx
Antal transaktioner	nnnnnn	nnnnnn	nnnnnn	Utlåning av värdepapper	EUR (XX) mn	EUR (XX) mn	Beviljat	EUR (XX) mn	Hur transaktionen genomförs	1. Inom balansräkningen 2. Utanför balansräkningen	1. Inom balansräkningen 2. Utanför balansräkningen
Köp	EUR (XX) mn	EUR (XX) mn	EUR (XX) mn	Värdepapperslån	EUR (XX) mn	EUR (XX) mn	Inlåning	EUR (XX) mn	Antal transaktioner	nnnnnn	nnnnnn
Försäljning	EUR (XX) mn	EUR (XX) mn	EUR (XX) mn						Belopp	EUR (XX) mn	EUR (XX) mn
Inlösen	EUR (XX) mn	EUR (XX) mn	EUR (XX) mn								

BILAGA III

MEDDELANDEFORMAT FÖR BEGÄRAN OM ETT FÖRHANDSGODKÄNNANDE AV STORA TRANSAKTIONER

Variabelns namn	Beskrivning av variabeln	Kod	Obligatorisk ruta
ID-kod	Unik beteckning för en grupp av transaktioner (antingen värdepapperstransaktioner eller andra transaktioner) som har samma handels- och avvecklingsdag. Fortlöpande numrering som föregås av tvåsiffrig ISO-landskod.	ISnn	Genereras automatiskt av applikationen.
Handelsdag	Handelsdagen för den planerade gruppen av transaktioner.	åååå/mm/dd	Ja
Avvecklingsdag	Avvecklingsdag (eller startdagen när det gäller transaktioner avseende terminer) för den planerade gruppen av transaktioner.	åååå/mm/dd	Ja
Köp och utlåning	Om värdepapper/andra instrument har köpts eller kredit eller värdepapperslån beviljats ska det sammanlagda beloppet anges.	[YY] miljoner EUR	Nej Fylls ej i om endast försäljningar planerats.
Försäljning och inlåning	Om värdepapper/andra instrument har sålts eller inlåning tagits emot ska det sammanlagda beloppet anges.	[XX] miljoner EUR	Nej Fylls ej i om endast köp planerats.
Konsekvenser för likviditetsprognosen	Konsekvenser för likviditetsprognosen för avvecklingsdagen om begäran godkänns, med beaktande av den senaste dagliga likviditetsprognosen som lämnats till ECB 08:00. Om begäran ej godkänns hjälper denna ruta EBC att identifiera de omvända konsekvenserna för likviditetsprognosen.	[ZZ] miljoner EUR	Ja (Om den samlade konsekvensen för likviditetsprognoserna redan har rapporterats till ECB ska siffran noll anges här).
Typ av transaktion	Ange transaktionstyp: 1. Värdepapperstransaktion 2. Övriga transaktioner	Transaktionstypen väljs från en meny i programmet.	Ja (Användaren måste ange transaktionstypen).
Hur man planerar att genomföra transaktionen	Beskrivning av hur man planerar att genomföra transaktionerna, med angivande av antingen 1. Transaktion inom balansräkningen 2. Transaktion utanför balansräkningen	Uppgifterna om hur man planerar att genomföra transaktioner väljs från en meny i programmet.	Nej (Användaren kan välja att ange hur man planerar att genomföra transaktionen).

Variabelns namn	Beskrivning av variabeln	Kod	Obligatorisk ruta
Fri textruta	All information som kan hjälper ECB:s likviditetshanteringsfunktion att bedöma nettolikviditetseffekten mot bakgrund av den aktuella analysperioden och de senaste likviditetsprognoserna. Om t.ex. konsekvenserna för likviditetsprognoserna inte är permanenta utan kommer att reverseras under den närmaste framtiden, ska användaren i denna textruta kommentera likviditetseffekten efter avvecklingsdagen. Användaren kan också ge ytterligare information om varje enskild transaktion, t.ex. typ, storlek eller syfte.	Varje kombination av siffror och bokstäver inom den fördefinierade teckenuppsättningen H1&H2 ⁽¹⁾ .	Nej

⁽¹⁾ Vilka tecken som kan användas i textrutan framgår av avsnitt 1.1.4.7 i bilaga 4 i *H1&H2 System Design document* av den 22 augusti 1997.

ISSN 1977-0820 (elektronisk utgåva)
ISSN 1725-2628 (pappersutgåva)

Europeiska unionens publikationsbyrå
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

SV